

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Tractatus XX. Et Disputatio vnica, De Sacramento Confirmationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

TRACTATUS XX.

ET

DISPUTATIO VNICA, DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS.

PUNCTVM I.

An Confirmatio sit Sacramentum nouæ legis à Christo Domino institutum.

1. Confirmatio est Sacramentum nouæ legis.
2. Est à Christo institutum.
3. Quo tempore institutum fuerit.
4. Vtus huius Sacramenti incepit post Christi ascensionem.

CONFIRMATIO sic dicta, quia baptizatos confirmat in fide recepta, est Sacramentum nouæ legis à Christo Domino institutum. Sicuti docuit Trident. *sess. 7. can. 1.* anathematate, damnans eum, qui dixerit confirmationem baptizatorum otiosam ceremoniam esse, & non potius verum, & proprium Sacramentum. Apostoli namque ut Spiritum sanctum baptizatis communicarent, tanquam signo, cui ex diuina promissione gratia Spiritus sancti annexa erat ut colligatur manifeste ex illo Actor. 8. ubi Petrus, & Ioannes imponentes manus baptizatis, Spiritum sanctum communicabant, quod cum vidisset Simon obtulit Apostolis pecuniam dicens: Date mihi hanc potestatem, ut cuiuscunque imposuero manus accipiat Spiritum sanctum. Apostolorum tempore visibiliter Spiritus sanctus per impositionem manus communicabatur, quia ad fundandam Ecclesiam, & propagandam Christi fidem expediebat. Postmodum inuisibiliter communicatur, ut optime docuit August. *lib. 3. de baptismo contra Donatistas, cap. 16. & tract. 6. in primam canon. Ioann. & lib. 15. Trinit. cap. 26.* Ergo impositio manus per chrismatis in fronte vnctionem sacramentum est nouæ legis, cum sit signum sensibile, stabile, & perpetuum, cui gratia sancti Spiritus annexa est. Vide Suar. *disp. 32. sect. 1.* hanc veritatem fidei pluribus exornantem.

2. Quod vero hoc Sacramentum fuerit à Christo institutum constat ex eo, quod nullus alius potest signa sensibilia causatiua gratiæ instituire præter eum qui potestatem habet gratiam conferendi, & docet Trident. *sess. 7. can. 1.* quatenus generaliter definit omnia sacramenta fuisse à Christo instituta. Instituit autem Christus hoc sacramentum antequam ad cælos ascenderet, quia est vnum ex præcipuis Ecclesiæ fundamentis, quam Christus Dominus ante Ascensionem suam plenè, & perfectè fundaram reliquit. Ergo reliquit hoc sacramentum perfectè institutum.

3. Sed quo tempore ante Ascensionem institutum fuerit incertum est. Probabilis videtur nocte cænæ designatam, & declaratam esse à Christo Domino materiam, & formam huius sacramenti, Apostolosque edoctos, esse, qualiter illud administrare deberent. Neque enim credendum est Christum Dominum noctæ cænæ promississe diuinum Spiritum Ecclesiæ daturum, ut in ea perpetuo maderet, quin simul declararet modum, quo ipse Spiritus communicandus erat. Sic tradit expressè Fabianus Papa, *Epist. 2. cap. 1.* In illa (inquit) die Dominus Iesus postquam cœnauit cum discipulis suis, & lauit eorum pedes sicut à sanctis Apostolis prædecessores nostri acceperunt, nobisque reliquerunt, Christum conficere docuit. Et forte ob hanc causam eo die cænæ, & non alio chrisma consecratur. Verùm quia Apostoli non sunt constituti Episcopi cum potestate dictum sacramentum ministrandi, quousque Christus Dominus post Resurrectionem suam dixit: Sicut mi-

hi me viuens pater, & ego mitto vos, Ioann. 20. ideo vsque ad illud tempus non est hoc sacramentum plenè, & perfectè institutum, quia ad plenam, & perfectam sacramenti institutionem non solum designatio materiæ, & formæ, sed etiam ministri requiruntur. Cum vero Matth. 19. paruulis Christus Dominus manus imponebat, ad summum hoc sacramentum adumbravit, sed non instituit, cum illius materiam & formam non designauerit. Solum enim imponebat paruulis manus, ut illos benediceret, & curaret, non in signum stabile, & perpetuum gratiæ sanctificantis. Atque ita docent Suar. *disp. 32. sect. 2. circa finem. Regid. de Coninch. qu. 72. art. 1. concil. 2. Paul. Laymann. lib. 5. sam. tract. 3. cap. 1. in fine. Bonac. disp. 3. de Sacram. q. 2. p. 2. circa finem.*

4. Quod si inquiras, quando incepit vsus huius sacramenti? Respondeo incepisse post Christi Ascensionem. Non enim expediebat diuinum Spiritum perfectè alicui communicari, sicuti per hoc Sacramentum communicatur, quin Iesus glorificatus esset, iuxta illud Ioann. 7. nondum erat Spiritus datus, quia Iesus nondum erat glorificatus, Iesu autem glorificato Spiritus plenè Apostolis datus fuit non signo sacramentali sed extraordinario, & miraculoso. Quo Spiritu accepto Apostoli aliis diuinum Spiritum communicabant impositione manus. An vero cum impositione manus vnctione chrismatis vterentur, non satis constat, verosimilius est vtroque signo vfos fuisse. Aliàs diuersum esset sacramentum ab eo quo nunc est.

PUNCTVM II.

De materia remota Confirmationis

1. Materia remota est chrisma ex oleo, & balsamo confectum.
2. Plures doctores negant mixtionem ex balsamo esse necessariam necessitate sacramenti.
3. Probabilius est oppositum.
4. Fit satis rationibus contrariis.
5. Chrisma necessario debet esse benedictum.
6. Aliqui existimant posse à simplici Sacerdote ex commissione Pontificis benedici.
7. Necessario debet esse ab Episcopo benedictum.
8. Fit satis oppositis rationibus.
9. Modus consecrandi chrisma ex necessitate determinatus non est, bene tamen ex Ecclesiæ præscripto.
10. Quando chrisma consecrandum est, ubi, an veteris chrismatis vsus sufficiat ad sacramentum conficiendum.

1. **M**ateriam remotam sacramenti confirmationis esse chrisma definiuit concil. Florent. in decreto fidei & Trident. *sess. 7. can. 2.* Chrisma autem ex oleo, & balsamo mixtum esse debet saltem ex Ecclesiæ præcepto, sed an ex necessitate, & Christi institutione difficultate non caret.

2. Plures Doctores negant hanc mixtionem esse necessariam sacramento, sed sufficere oleum; sic docent Caieran. 33. *p. 9. 72. art. 2. Sorus in 4. dist. 7. q. vnic. art. 2. Nauarr. cap. 22. n. 8. & consil. unico. de sacra vnctione, num. 4. & 8. Valen. 1. 4. dist. 5. q. 1. p. 2. vers. quæstio est. Saà verbo confirmatio, num. 7. Barbosa, 2. p. de potest. Episc. alleg. 31. num. 3. & alij. Mouentur primò, quia oleum benedictum sæpè à Patribus chrisma appellari solet, ut constat ex Cypriano *epist. 70.* & Basil. *de Spiritu sancto epist. 27.* & Augustin. *lib. 5. de baptismo cap. 20.* & Innocent. I. *epist. 1. ad**

D 4 Descendum,

Decentium, cap. 3. & Cyrillo Hierosolymit. catechesi. 3. mystagogica. At chrisma est necessaria materia confirmationis. Ergo cum oleum benedictum absque balsami mixtione chrisma sit, sufficit pro huius sacramenti materia. Secundo mouentur ex cap. *Pastoralis de Sacrament. non iterandis.* ubi Innocent. III. consultus, an ille qui solo oleo confirmatus fuit, debeat iterum confirmari, respondet in his sacramentis non esse iterandum, sed caute supplendum, quod incaute fuerat praetermissum. Sentit ergo mixtionem balsami necessarium non esse ad sacramenti valorem, alias iterandum esset. Tertio non est credendum Christum Dominum instituisse pro Sacramenti materia rem, quae nec facile inueniri potest, nec inuenta cognosci. At balsamum verum, & proprium difficile inuenitur, & inuentum difficile cognoscitur, ut constat ex his, quae tradit Plinius, *lib. 12. cap. 25.* Ergo balsamum non est materia necessaria sacramenti. Quarto mixtio balsami ita fit in modica quantitate, ut plures partes olei immixtae maneat, quibus si vngitur confirmandus, balsamo non vngitur. At si balsamum necessaria materia esset huius sacramenti, oporteret omnes partes olei misceri, ut sic ex oleo, & balsamo unctio conficeretur. Non igitur balsamus est materia huius sacramenti.

3. Nihilominus probabilior existimo sententiam affirmantem balsami mixtionem esse sacramento confirmationis materiam necessariam. Sic pluribus relictis docent Suar. *q. 72. disp. 33. sect. 1. concl. 1. 2. 3. & 4.* Aegid. de Coninch. *dub. 1. concl. 1. & 2.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. dub. 1.* Bonac. *disp. 3. de sacram. q. unica. pun. 3. in princ.* Praecipuum huius sententiae fundamentum desumitur ex Conc. Florent. sub Eugenio IV. *decretò fidei, seu de Armenis.* Secundum (inquit) sacramentum est confirmatio, cuius materia est chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientiae, & balsamo quod odorem significat bonae famae per Episcopum benedicto. Ergo aequè balsamum, ac oleum definit concilium esse confirmationis materiam. Neque obstat in eodem decreto dicere concilium vinum aqua mixtum esse materiam Eucharistiae, & actus poenitentis, sub quibus satisfactionem comprehendit esse materiam poenitentiae, cum tamen aqua mixtio, & poenitentis satisfactio non sint materia necessaria supradictorum sacramentorum; quia diuersimode de his, ac de mixtione balsami concilium loquitur. Neque enim dixit vinum aqua mixtum esse materiam, sed vinum esse materiam, cui aqua misceri debet, tacite innuens aqua mixtionem ad materiam non pertinere. Deinde non dixit omnes actus poenitentis esse materiam, sed actus poenitentis esse quasi materiam, ut eo termino comprehenderet non solum actus poenitentis contritionem, & confessionem, qui proprie, & in rigore sunt materia poenitentiae, sed etiam satisfactionem, quae poenitentiam integrat, & complet, ideoque quasi materia illius appellari potest. Adde, esse concilium dixerit actus poenitentis esse materiam, subiutelligendum erat de actibus poenitentis praecedentibus sacramenti confectionem, non subsequentibus, qualis est satisfactio. At mixtum ex oleo, & balsamo praecedit confirmationem. Ergo aequè balsamum mixtum oleo est materia, ac est ipsum oleum. Deinde probati haec veritas potest ex usu, & consuetudine Ecclesiae a tempore Apostolorum, teste Fabiano Pontifice, *epist. 2. ad Episcopos orient.* Nunquam enim hoc sacramentum confirmationis absque oleo mixto balsamo ministratum est. Signum igitur est illam esse materiam.

Cum verò asserimus oleum esse huius sacramenti materiam, oleum oliuatum intelligimus, quia ex alia materia confectum, ut ex nucibus, vel grandi pilce, vulgo *ballena* oleum proprie non est, ideoque nec materia huius sacramenti, sicuti tradit D. Thom. ab omnibus receptus *q. 72. art. 2. ad 3.* Balsamum autem, quod oleo misceri debet, non est solum balsamum Palaestinum, seu Syriacum; sed sufficit Indicum, quia verum balsamum est. Neque obest Paulum III. & Pium IV. concessisse Indis, ut balsamo illius regionis chrisma conficeretur, quia in hac concessione non privilegium concessit sed dubitationem sustulit declarando verum balsamum esse, ex quo chrisma confici possit, sicuti notarunt Suar. *disp. 33. sect. 1. vers. atque in hunc modum.* Aegid. de Coninch. *q. 72. art. 3. dub. 1. n. 41.*

4. Neque obstant rationes contrariae. Ad primam nego oleum benedictum absque balsami mixtione appellati communiter, & frequenter chrisma, contrarium enim aperte colligitur ex Dionys. *cap. 4. de Ecclesiast. Hierarchia. part. 2. circa finem & p. 3. circa finem.* Cyprian. *Serm. de unctioe chrismat.* Fabiano Pontifice *epist. 2. ad Episcopos Orient.* & Innocent. III. *in cap. unico de sacra unctioe.* D. Thom. *q. 72. art. 2. & 4. contra gentes c. 60.* Et licet aliquando oleum benedictum sub nomine chrismatum fuerit appellatum, id factum est, quia praecipua pars illius mixti est oleum, non quia balsami mixtione careat.

Ad secundam ex cap. *Pastoralis*, respondeo non esse in sacramento ordinis, & confirmationis iterandum, sed caute supplendum, quod incaute fuerat praetermissum in-

telligi debere casu quo verum sacramentum confectum fuerit. Neque enim credibile est Pontificem voluisse negare sacramentum confirmationis absque balsami mixtione collatum iterandum non esse saltem sub conditione, cum manifestum sit ad minus sub opinione probabiliori inualidum fuisse. Neque item praesumi potest voluisse balsamo tantum vngi confirmatum, cum nulla huius unctio sit in Ecclesia consuetudo. Quia tamen Pontifex non solum de defectu balsami in confirmatione, sed de defectu impositionis manus in ordine Subdiaconatus fuit consultus, ea de causa vtrique interrogationi respondit: haec sacramenta iteranda non esse, subintellige, si verè collata sunt. An vero fuerint eo casu verè collata noluit definire.

Ad tertium nego balsamum difficile inueniri, & difficile cognosci, siquidem tempore nascitur Ecclesiae, & quando tyranni eam summo odio prosequuntur, inueniebatur, & cognoscebatur. Neque obstat Plinij testimonium, loquitur enim non de suo tempore, sed de tempore antiquo, ut bene comprobatur Suar. *dicitur disp. 33. sect. 1. circa finem.*

Ad quartum concedo opus non esse, ut omnes partes olei balsamo mixtae sint, sufficit, si qualitates balsami, praecipue illius odorem receperint. Quia eo ipso totum chrisma ex oleo, & balsamo mixtum dicitur.

5. Grauior dubitatio est, an chrisma debeat necessario esse ab Episcopo benedictum, ut sit apta materia confirmationis? Conueniunt omnes doctores necessario debere prius benedici, ut ea benedictione, & consecratione disponatur ad huius sacramenti usum. Quare si oleo mixto balsamo absque vlla benedictione confirmaretur, sacramentum confirmationis nequaquam conficeretur. Ratio huius veritatis est Christi institutio vsu, & consuetudine Ecclesiae declarata, & pluribus conciliis comprobata. Congruentia desumitur ex eo quod expediens sit rem communem, & vulgarem priusquam ad sanctificandos homines allumatur, fieri sacramentum, & religiosam, ut rectè D. Thom. *q. 72. art. 3.* Et licet in sacramento baptismi ea sanctificatio aequè requisita non sit ex necessitate, id factum est, quia est sacramentum summae necessitatis, & quia Christus Dominus baptismum Ioanis suscipiendo aquas omnes in ea figura sanctificauit; ob quam causam panis, & vinum in Eucharistia non est prius ex necessitate benedicens, praeterquam quod ipsa consecratione benedicitur, & consecratur.

6. Sed an haec benedictio chrismatum necessario facienda sit ab Episcopo, vel possit a simplici Sacerdote ex commissione summi Pontificis fieri. Difficultatem habet. Tum quia Pontifex simplici Sacerdoti committere potest (ut infra dicemus) administrationem sacramenti confirmationis. Ergo poterit committere Chrismatum consecrationem vtrique ad ipsam administrationem requisitam. Concesso namque vno conceduntur requisita ad illud leg. *ad rem mobilem. ff. de Procuratorib. leg. si quando. Cod. de inofficio testam. cap. praeterea de officio delegati.* Tum etiam quia Concil. Tolet. *1. can. 2. referens aliquibus locis, & prouincis prebiteros chrisma consecrasset, nullatenus declarat inualidam esse illam consecrationem, sed solum statuit legem prohibentem, nec ex illo die vllus alius praeter Episcopum chrisma conficit. Indicat ergo concilium consecrationem valere, alius irritum esse declarare. Et ita sustinet Caietan. *3. p. q. 72. art. 2.* & probabile reputat Barbosa. *2. p. de potest. Episc. allegat. 31. n. 14.* Gregor. de Valen. *r. 4. disp. 5. q. 1. p. 2. col. vlt.* Suar. *disp. 33. sect. 2. opin. tertia.**

7. Nihilominus certum est materiam huius sacramenti necessario esse chrisma ab Episcopo benedictum: sic docent ferè omnes Doctores teste Suar. *disp. 33. sect. 2. vers. in hac re.* Aegid. de Coninch. *q. 72. art. 3. dub. 1. concl. 4.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. dub. 2.* Bonac. *disp. 3. q. unica. pun. 3.* Sumiturque ex Concilio Rom. sub Syluestro *c. 5.* Tolet. *1. cap. 20.* Carthagin. *2. c. 3.* & Carthagin. *3. c. 36.* sed praecipue ex Florent. sub Eugenio IV. *in decreto fidei.* Vbi definitur materiam Confirmationis, inquit: Est chrisma confectum ex oleo, quod nitorem conscientiae significat, & balsamo, quod odorem significat bonae famae per Episcopum benedictum. Ergo materia huius sacramenti Episcopali benedictione preparari necessario debet. Hinc (meo iudicio) euidenter inferitur non posse simplici Sacerdoti committi a Pontifice chrismatum benedictionem, quia Pontifex nequit materiam vllius sacramenti mutare. At huius sacramenti materia est chrisma Episcopali benedictione preparatum. Nequit Ergo Pontifex loco Episcopalis benedictionis Sacerdotalem subrogare. Deinde Episcopalis benedictio pro conficiendo chrismate ex institutione Christi habetur. Christus enim teste Fabiano *epist. 2. ad Episcopos Orient.* docuit Apostolos modum conficiendi chrisma, quem Ecclesia semper seruauit. At Ecclesia nunquam simplici Sacerdoti chrismatum consecrationem commisit, tamen aliquando commisit confirmationis administrationem, ut notauit Concilium Florent. *loco allegato.* Ergo chrismatum consecratio ex institutione Christi Episcopis annexa est. Non igitur potest Pontifex id mutare, aut variare. Congruentia huius institutionis fuit maior dignitas materiae sacramenti, in qua designanda

gnanda decens erat, ut omnes à Prælati Ecclesiæ, primitque Pastoribus dependerent.

8. Rationes contrariæ num. præcedenti adductæ facile dissoluntur. Illa enim communis regula: Concesso vno conceduntur ea, quæ ad ipsum præquiruntur, locum habet in subordinatis eidem potestati. At confessio chrisimatis non subordinatur Pontifici, ut delegare eam possit simplici Sacerdoti, eo quod ex Christi institutione Episcopali ordini annexa sit. Neque est mirum, quod Christus Dominus reliquerit Pontifici potestatem communicandi Confirmationis ministracionem simplici Sacerdoti, non tamen reliquerit potestatem communicandi chrisimatis confessionem; quia confirmationis ministratio sæpè expostulat fieri à simplici Sacerdote ob absentiam Episcopi. At chrisimatis confessio raro, vel nunquam, cum vnus chrisimatis consecrator pluribus locis, imò diocesibus possit deferuire, & ex vno loco in alium facile chrisima transferri. Argumentum vero sumptum ex concilio. Voleat inefficax est. Non enim ex eo quod concilium omiserit declarare irritam esse chrisimatis consecrationem factam à Presbytero inferri potest validam esse, potius enim contrarium inferri debet ex eo quod factum prohibuerit lege perpetua declaranda id quod de se iure diuino erat prohibitum, potius quam denuò aliquid prohibente.

9. Modus consecrandi chrisima iure diuino signatus non est. Non enim credendum est omnem ritum, & ceremoniam, quam in consecratione chrisimatis obseruat in præsentia Ecclesiæ, semper fuisse obseruatum tanquam essentialem, & à Christo Domino institutum. Quapropter solum iure diuino chrisima benedicendum, & consecrandum est diuini Spiritus inuocatione. Quo autem modo, seu forma sit consecrandum Ecclesiæ remissum est. Ipsa verò Ecclesiæ poterat sic statueri modum consecrandi chrisima, ut omnem alium irritum, & sacrilegum redderet. At quia de hac intentione non constat, nec conueniens erat, ideo quælibet benedictio chrisimatis ab Episcopo facta sufficiens erit, ut materia disposita sit consecrationis sacramento, tamen si graue peccatum committatur omitendo ritum ab Ecclesiæ præscriptum. Sic Suar. *disp. 33. sect. 2. §. restat. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 1. n. 47. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. dub. 2. circa finem. Bonac. plures referens, disp. 3. de Sacram. quest. unica. pun. 3. vers. obserua secundo.*

10. Singulis annis in die Cæne Domini chrisima consecrandum est, & vetus seruandum, ut tradit Fabian. Papa, *epist. 2. & concil. Carthagin. 4. cap. 56. & habetur cap. litteris de consecrat. disp. 3. §. cap. omni tempore de consecrat. disp. 4. c. quoniam de sentent. excommunicat. in 6. Quod si absens fuerit Episcopus, vel eo tempore sedes Episcopalis vacauerit, & proximus Episcopus adiri poterit, ut chrisima consecraret. Sic Glossa in cap. si Episcopus, verbo spiritualibus de supplenda negligent. Prælati. Vnde Episcopus ministrans confirmationem chrisimate veteri, seu præcedente anno benedicto grauius peccabit, ut colligitur ex supradictis decretis, & præcipue ex cap. si quis de alio de consecrat. disp. 4. Sacramentum tamen conficitur, quia Florent. Concilium exactè describens huius sacramenti materiam tantum expressit benedictionem Episcopi. Quod vero sit illa benedictio hoc, vel illo anno facta, quid extrinsecum est, & accidentarium non ex Christi institutione, sed ex Ecclesiæ præcepto. Sic Suar. *disp. 33. sect. 1. in fine. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 1. n. 49. Bonac. disp. 3. quest. unica. pun. 3. vers. obserua primo. Barbosa. 2. p. de postest. Episc. allegat. 31. num. 17. Emann. Saà alios referens verbo confirmatio. num. 6. in edit. Romana.**

PUNCTUM III.

Quæ sit materia proxima Confirmationis.

1. Materia proxima est vnctio chrisimatis per Episcopum benedicti.
2. Facienda est vnctio in figura crucis ex necessitate sacramenti.
3. Item in fronte confirmandi.
4. Facienda est vnctio manu Pontificis immediatè, pollice ex necessitate præcepti.
5. Vnctio in ea quantitate faciendâ est, quæ sufficiat, ut verè confirmandus vnctus dicatur.

1. **C**onstat materiam proximam confirmationis esse vnctionem ex chrisimate per Episcopum benedictam, quia in his sacramentis, quæ in vñu consistunt, vnus materiae remota est proxima illorum materia, quia est, quæ immediatè per formam significatur. Hæc autem vnctio debet esse in figuram crucis in fronte confirmandi facta manu Episcopi, sicut omnes doctores comprobant ex vñu, & traditione Ecclesiæ & ex variis conciliorum decretis, præcipue ex Florent. sub Eugen. IV. decreto de Armenis.

2. Primo faciendâ est vnctio in figuram crucis, neque satis

faciet Episcopus, si confirmandum signet cruce, & postmodum vnctus; sed necessario ipsa vnctio in figuram crucis faciendâ est, ut satis colligitur tum ex vñu, & consuetudine Ecclesiæ. Tum ex concilio Florent. in supradicto decreto de Armenis. Tum ex Innocent. I. & Gregor. I. relatis in cap. presbyteris de consecrat. disp. 4. & ex Stephano Papa relato in cap. numquid de consecrat. disp. 5. Neque deest congruentiam huius institutionis. Etenim hac sacramenti vnctione munimur ad crucem Christi palam confitentem. Deicit ergo eam vnctionem sub figura crucis fieri, & ita tradit expressè D. Thom. *q. 72. art. 4. ad 3. Suar. alios referens, disp. 33. sect. 3. post. prin. Egid. de Coninch. dub. 1. n. 60. & segg. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. num. 4. concl. 2. Bonac. disp. 3. de Sacram. quest. unica. pun. 3. num. 5.*

3. Secundo necessariò fieri debet prædicta vnctio in fronte confirmandi, neque alibi facta tenet, colligitur manifestè ex vñu Ecclesiæ ab antiquis Patribus comprobato, præcipue Tertulliano, *lib. de prescription. cap. 40. Dionysio de Ecclesiast. Hierarch. cap. 2. p. 2. Cyrillo Hierosolymit. catechesi 3. & 4. mystagogica. Gregor. Turonen. lib. 2. de gestis Francon. cap. 31. August. p. 141. super illa verba: In via hac, quæ ambulabim, sed præcipue id constat ex Innocent. III. in cap. unico de Sacra vnctione, & ex concil. Florent. decreto de Armenis, & declarante huius institutionis rationem. Ideo in fronte (inquit concilium) ubi verecundiæ sedes est, confirmandus mungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat, & præcipue crucem eius, quæ Iudæis est scandalum, gentibus autem stulticia secundum Apostolum. Propter quod crucis signo signatur. Et licet antiqui patres expressè non dixerint hanc in fronte signationem esse essentialem, satis id indicatur absque vlla varietate conuenientes faciendam esse. Præterquam quod eodem modo requirunt vnctionem in fronte, ac in figura crucis, sed vnctionem in crucis figuram reputant essentialem. Ergo etiam in fronte reparare debent. Denique ex sine huius sacramenti, qui est ad confirmandum Christum absque vlla erubescencia, & timore, non leue argumentum desumitur ad probandum vnctionem in fronte necessariam esse huius sacramenti valori. Sicuti comprobatur D. Thom. *q. 72. art. 9. Et ita tradunt pluribus relatis Suar. q. 72. art. 4. disp. 33. sect. 3. in medio. Egid. de Coninch. art. 3. dub. 1. concl. 5. num. 53. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 2. n. 4. circa finem. Bonac. disp. 3. de Sacram. quest. unica. p. 3. num. 5.**

4. Tertiò faciendâ est hæc vnctio Episcopi pollice dextræ manus chrisimate tincto, sicuti cauetur in Pontificali Romano, & ab Ecclesiâ est perpetuò obseruatum. Ob hanc enim causam præcipue consecratur pollex Pontificis, ut dicit Durand. *lib. 6. rationalis, c. 84. An autem hoc sit necessarium non solum ex necessitate præcepti, de quo non est dubium, sed etiam ob sacramenti valorem, difficultatem habet; facta enim vnctione medio aliquo instrumento, vt ptope penicillo, seu calamo forma huius sacramenti verificatur. Non igitur esse potest necessarium fieri manu Pontificis immediatè. Neque ex vñu, & consuetudine Ecclesiæ ea necessitas colligi potest. Aliàs fieri pollice manus dextræ necessarium esset. Nilominus dicendum est necessarium esse fieri vnctionem manu Pontificis immediatè, quia impositione manus hoc Sacramentum à primis Ecclesiæ exordis conficitur, ut constat ex Apostolorum vñu. Quod vero fiat pollice dextræ manus, ex ritu præscripto ab Ecclesiâ habetur, non ex Christi institutione, & Apostolorum vñu. Sic tradit Suar. *disp. 33. sect. 3. in fine. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 1. in fine. Paul. Laym. lib. 5. sum. tract. 3. c. 2. in fine. Bonac. disp. 3. de Sacram. q. vn. p. 3. n. 4.**

5. Quod si roges in qua quantitate hæc vnctio faciendâ sit? Facile respondetur fieri debere ea quantitate, quæ sufficiat, ut digito Episcopi vnctur confirmandi frons in figuram crucis, quia eo ipso forma huius sacramenti vera redditur. Suar. *disp. 33. sect. 3. vers. circa alteram partem. Bonac. disp. 3. de Sacram. q. vn. p. 3. num. 5.*

PUNCTUM XV.

Utrum hoc Sacramentum sub chrisimatis vnctione semper in Ecclesiâ ministratum fuerit?

1. Proponitur dubitandi ratio,
2. Probabilis est Apostolos sola manus impositione Spiritum sanctum communicasse.
3. Probabilius est frequenter manus impositione chrisimatis vnctione communicasse.
4. In principiis tamen nascentis Ecclesiæ sola manus impositione videbantur ad communicandum diuinum Spiritum impositione visibilibusque donis comitatum.

1. **R**atio dubitandi est; quia Apostoli, Act. 8. & 19. baptizatis Spiritum sanctum conferebant manus impositione absque vlla chrisimatis mentione. Signum igitur est eo tempore sacramentum hoc ministratum fuisse absque chrisimate.

2. Dicendum igitur est esse satis probabile Apostolos communicasse Spiritum sanctum baptizatis sola manus impositione absque chrismate, quia verisimile est Christum Dominum hanc illis potestatem tradidisse. Tum ut facilius modo possent baptizatos confirmare in fide. Tum ut Apostolica dignitas fidelibus efficacius commendaretur. Ob quam causam specie visibili, & plurium donorum communicatione Spiritus sanctus concedebatur. Sic docent expressè Alen. 4. p. quæst. 24. memb. 1. & 2. Bonavent. in 4. dist. 7. art. 1. q. 1. & 2. Verum esto ita factum fuerit nullatenus dicendum est sacramentum confirmationis ministrasse. Hoc enim sacramentum sub chrismatis vntione ministrandum esse docuit Christus Dominus. Teste Fabiano episc. 2. ad Episcopos Orient. Non igitur sola manus impositione vntum ministrari potuit. Adde communicationem diuini Spiritus sola manus impositione cum Apostolis spirasse, quia cum ipsis spirauit modus communicationis diuini Spiritus sub forma illa visibili, & extraordinaria. Ergo illa manus impositio propriè sacramentum non erat cum non esset ceremonia stabili lege instituta.

3. Probabilis tamen censeo Apostolos communiter, & frequenter non communicasse fidelibus diuinum Spiritum sola manus impositione absque chrismatis vntione, quia neque ex scriptura, neque ex Patribus contrarium colligi potest, neque est vlla ratio, quæ id persuadeat. Ex scriptura namque solum colligitur cõtulisse Apostolos diuinum Spiritum manus impositione. Sed inde non inferitur vntionem non interuenisse. Qui enim vngit, manus imponit. Et licet scriptura vntionem non declarauerit, quia tamen illam non negauit, asserenda est, ne dispensationes, & priuilegia absque firmo fundamento concedamus. Ex patribus autem nullus est qui asserat frequenter, & ordinariè Apostolos communicasse fidelibus diuinum Spiritum sola manus impositione absque chrismatis vntione. Potius contrarium indicant vocantes hoc sacramentum tum chrisma, tum impositionem manus, tum Confirmationem, tum signaculum Domini, vt constat ea relatis præcedenti par. & præcipue ex Innocent. III. in cap. vi. de sacra. vntione. vbi per frontis chrismationem manus impositio designatur, quæ alio nomine Confirmatio dicitur. Deinde morem, quem nunc seruat Ecclesia in fidelium Confirmatione, & diuini Spiritus communicatione seruasse Apostolos testatur Cyprian. episc. 71. Eusebius Papa, episc. 3. in fine. August. 15. de ciuit. Dei. c. 18. ob quam causam Fabian. Papa, episc. 2. asserit Apostolos quorundam noui Chrismi consecrassè, & vetus combussisse. Igitur illa manus impositio, quæ frequenter Apostoli Spiritum sanctum communicabant vntioni chrismatis coniuncta erat. Præterea nulla est ratio persuadens Apostolos confirmasse fideles sola manus impositione absque chrismate. Nam si id concedendum esset, eo quod esset modus facilius, cum plures excogitari possent faciliores, illis asserendum esset diuinum Spiritum communicari posse. Deinde dignitatem Apostolicam non magis commendat vti sola manus impositione, quam chrismatis vntione ad communicandum Spiritum sanctum. Cum hæc communicatio non ex signo secundum se, sed ex promissione diuinæ virtutis ortum habeat. Igitur nulla est ratio persuadens Apostolos, sine chrismate confirmasse, quin potius contrarium persuadeat congruentia desumpta à magisterio, & exemplo. Etenim Apostoli constituti sunt à Christo Domino magistri, & Doctores mundi verbo, & exemplo. Expediebat ergo sacramenta omnia ministrare ritu per Christum instituto, & in Ecclesia perpetuè duraturo. Ergo expediebat vti chrismate in confirmatione fidelium. Ergo credendum est eo vfos fuisse. Et ita docent Suar. disp. 33. sect. 4. post med. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 2. Bellarm. lib. 2. de Sacram. cap. 9. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. num. 5. Bonac. disp. 3. de sacram. quæst. vi. p. 2. num. 6. in fine.

4. Notanter dixi Apostolos vfos fuisse chrismate regulariter, & frequenter in Confirmatione fidelium, vt abstinere ab illa quæstione, an aliquando communicauerint diuinum Spiritum sola manus impositione? Etenim sunt plures Doctores asserentes Apostolos non vfos fuisse chrismate in principio, cum Spiritus sanctus visibili forma, & cum dono linguarum, & Prophetiæ communicabatur, sed tunc vfos fuisse sola manus impositione ex speciali Dei commissione. Cessante vero illa miraculosa communicatione vfos fuisse chrismate. Sic docent D. Thom. q. 72. art. 2. ad 1. & art. 4. ad 1. Paludan. in 4. d. 7. q. 2. art. 2. n. 12. & art. 3. num. 24. Sotus. ibi art. 2. ad 1. Duran. q. 1. art. 2. ad 1. & alij relati à Suar. disp. 33. sect. 4. vers. tertia, & media sententia.

PUNCTVM V.

Quæ sit forma Sacramenti Confirmationis.

1. Staturitur forma confirmationis.
2. Proponitur dubium, an omnia contenta in forma sint de necessitate sacramenti.
3. Staturitur expressionem Trinitatis necessariam esse.

4. Crucis signaculum exprimi necessario debet.
5. Exprimi debet chrismatis vntio.
6. Fit satis rationi dubitandi num. 2. adducta.

1. **F**orma sacramenti Confirmationis ea est. Signo te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis: In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Amen. Sic D. Thom. ab omnibus receptus, q. 72. art. 4. constat ex concilio Florent. in decreto fidei. sub Eugenio IV. vsque & traditione Ecclesiæ perpetua Ratio sumenda est ex Christi institutione, congruentia ex fine, effectu, & causa efficiente, sicuti explicuit optime D. Thom. dicto art. 4. Cum enim per hoc sacramentum fideles designentur in Christi milites, accipiantque robur ad fidem, & gratiam in baptismo susceptam retinendam, & absque vilo timore, & verecundia confitentiam, oportuit hæc omnia forma explicari. Verbis enim illis; Coniungo te signo crucis, declaratur signaculum crucis fronti confirmandi appositum, eiusque anime charactere indelebili spiritaliter impressum. Robur vero acceptum exprimitur; cum dicitur. Confirmo te chrismate salutis. At quia robur hoc, & signaculum sunt ad fidem Christi palam confitentiam, decuit præcipuum fidei mysterium, quod est sanctissima Trinitatis, exprimi, sicuti exprimitur in forma baptismi.

2. Sed non caret difficultate, an hæc omnia sint de necessitate sacramenti. Tum quia ex scriptura non constat de supradicta forma, sicuti constat de baptismo. Neque item ex vsu Apostolorum, qui vel sola manus impositione, vel simul cum vntione chrismatis Spiritum sanctum communicabant. Neque item ex consuetudine Ecclesiæ. Nam in libro, qui scribitur ordo Romanus in officio Sabbathi sancti solum hæc forma statuitur. Confirmo te in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Et fuit edictum Constantini referentis confirmationem à Syluestro factam, in quo nulla est chrismatis mentio, nec confirmationis, sed solum signationis. Consentit Duran. in rational. diuinorum officior. lib. 6. cap. 84. Alij patres quorum meminit Bellarm. lib. 2. c. 10. Suar. disp. 33. sect. 5. princ. solius vntionis mentionem fecerunt, cui Pontificis oratio iungebatur. Non igitur supradicta forma quoad omnes eius partes essentialis est.

3. Sed hæc non vigent, vt à Catholica veritate recedamus, Quare affirmandum est supradictam formam essentialem esse, etiam quoad omnes suas partes, sicutem Concilium Florentinum exactè formam huius sacramenti describens supradicta verba statuit, credidit ergo essentialia esse, alias formæ partes non essent. Et imprimis necessaria est in hoc sacramento sicuti in baptismo expressio Trinitatis, ideo enim in baptismo hæc expressio requiritur, quia cum baptizatus fides in eo suscipiat, expedit præcipuum fidei mysterium profiteri. At confirmatus suscipit in confirmatione obligationem eiusdem fieri propugnandæ eaque de causa instat miles sui ducis insignis insignitus Christi cruce signatur, & instat athleta ad pugnam dispositi vntione chrismatis exteriori & interiori Spiritus sancti robore preparatur. Expediens ergo fuit præcipuum fidei mysterium exprimi. Adde hoc sacramentum, sicuti dicit D. Thom. receptus ab omnibus. q. 62. art. 4. est baptismi perfectio. Ergo sicuti in baptismo fuit conueniens Trinitatem exprimi, etiam in hoc sacramento conueniens est. Denique Sanctissima Trinitas est principalis causa roboris spiritalis hoc sacramento suscepti, vt ipse D. Thom. notauit. Congruum fuit ergo hæc causam in forma huius sacramenti exprimi. Et ita docent omnes Catholici Doctores apud Suar. disp. 33. sect. 5. vers. secundo dubitari potest. Egid. de Coninch. q. 72. art. 4. n. 69. Pelant. ibidem Henric. lib. 2. cap. 2. Bonac. disp. 3. quæ. unica. pun. 3. num. 6. Paulo Laym. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. & alij.

4. Secundo necessarium est exprimi crucis signaculum, neque enim satisfacies, si dicas; signo te, & Confirmo chrismate salutis. Nam esto illo verbo signo facta cruce videaris signaculum crucis declarare, quia tamen verbo illo signo non declaras, & forma materiam declarare proximam declaras, ideo omisso crucis signo forma nulla redditur, & ita pluribus relatis firmat Suar. dicta disp. 33. sect. 5. vers. nihilominus. Egid. de Coninch. q. 72. art. 4. n. 67. Adde te non satisfacere, si loco verbi signo apponeres Confirmo, diceretque confirmo te signo crucis, & chrismate salutis, quia vt rectè dixit Suar. supra signum crucis exprimi debet, vt actio ministri consignantis. Quod verbo confirmo non exprimitur.

5. Tertio exprimi debet chrismatis vntio, quia est materia proxima huius sacramenti. Videtur autem solo verbo Confirmo adiuncta chrismatis vntione satis explicari, sicuti solo verbo baptizo exprimitur ablutio, fauetque Rituale Romanum antiquum, cuius meminit Bellarm. lib. de confirmat. cap. 10. in quo huius sacramenti forma in hunc modum describitur. Signa eos Domine signo crucis. Ergo te confirmo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Vetus tamen existimo cum D. Th. Suar. Egid. & aliis supra relatis solo verbo confirmo vntionem non exprimi, sicuti exprimitur ablutio per verbum baptizo. Quia quocumque signo siue crucis, siue

sue vñtionis confirmatio fieret; verbo confirmo declarari posset, quippe verbum confirmo de se est indifferens, indiget enim alio verbo, seu nomine, quod eius indifferenciam determinet. Adde si loco verbi confirmo, vngo, vel signo apponeres, formam essentialiter mutares, quia illis verbis non exprimeres præcipuum huius sacramenti effectum, qui est robur ad fidem palam confitentiam, & propugnandam.

6. Restat rationibus dubitandi n. 2. ad ductis satisfacere. Ad primam nego supradictam formam ex scriptura non colligi: colligitur namque ex Paulo. 2. Corinth. 1. Quia confirmat nos vobiscum in Christo, & qui vixit nos Deus, & qui signavit nos, & dedit pignus Spiritus in cordibus nostris, sicuti explicat ibi Theodoret. Anselm. Lyranus, & alij ibi, & Ambros. de his qui mysteriis initiantur. c. 7. Etenim verbo confirmat, effectum huius sacramenti designavit, vñtionem exterioriorem christiatis verbo vñxit declaravit, signaculum crucis verbo signavit. Verum esto concederemus ex scriptura non satis colligi supradictam formam esse à Christo traditam, sufficit ad id comprobandum perpetua Ecclesie traditio. Neque enim omnia in scripturis expressè conueniunt debent, cum plura Christus Dominus circa sacramentorum administrationem Apostolos docuerit, quæ sola traditione constant. Ex vñ Apostolorum efficax argumentum desum non potest. Non enim constat, an vñ fuerint sacramenta ad fideles confirmandos. Doctores namque asserentes christiatis vñs fuisse, consequenter dicere debent formam huius sacramenti expressisse, cum nullum appareat fundamentum id negandi, vt bene expendit Suar. dicta sect. 5. in fine. Ad testimonium adductum ex libro, qui inscribitur Ordo Romanus (si forte sic se habet) respondeo, ibi non exprimi totam formam, sed sub verbis concisissimis confirmationem declarari, sicuti idem est dicendum de edicto Constantini. Antiqui Patres formam huius sacramenti non satis expresserunt. Nam vt constat ex Innocent. I. epist. 1. ad Decentium §. 5. vtebantur nostræ fidei mysteria infidelibus manifestare, ne contemnerentur. Nullus tamen negavit aliquod verbum in supradicta forma relatum necessarium fuisse. Illud verò certissimum est, si formam huius sacramenti deprecatiuè proferres, omnino sensum, & significationem illius mutares, vtpote qui non significares huius sacramenti effectum vt à te operatum. Quocirca indicatiuo, seu imperatiuo modo proferri necessarium debet, & notauit Suar. dicta disp. 33. sect. 5. circa fin.

PUNCTUM IV.

Qui sint Confirmationis effectus.

1. Primus est gratia augmentum, ad quod suscipiendum quaeritur debeat esse dispositus.
2. Secundus effectus est gratia auxilium suo tempore concedendum.
3. Tertius est character in signum reiterari hoc sacramentum non posse.
4. Explicatur quidam difficilis locus Augustini.

1. Primus, & præcipuus confirmationis effectus ex omnium sententia est augmentum gratiæ per baptismum receptæ. Hoc enim sacramentum à sanctis Patribus perfectio baptismi communiter appellatur, quia gratiam baptismi perficit, & intendit. Quapropter hoc sacramentum per se expostulat suscipiendum in gratia esse constitutum argumento ex naturalibus deducto, vt quis augmentetur, & crescat, vitam habere debet, sic in spiritualibus, vt roboretur Spiritu, & gratiæ augmentum recipiat, gratiam, quæ est vita spiritualis, habere debet. Quocirca conscius peccati mortalis contritione, vel attritione cum sacramento penitentiae se disponere debet, vt sic expulso peccato, & gratia recepta aptus existat ad augmentum gratiæ, proprium huius sacramenti effectum, recipiendum. Præmittere vero confessionem sacramentalem (etsi salubre consilium sit) non tenetur, quia neque ex natura rei, neque ex vñ præcepto diuino, aut Ecclesiastico hæc obligatio colligi potest. Nam esto in cap. vt ieiunij de consecrat. dist. 3. caueatur suscipiens hoc sacramentum & ieiunios esse debere, & præmissa confessione dispositus, id tantum ex consilio præscribitur, non ex præcepto, vt notauit D. Thom. receptus ab omnibus q. 72. art. 7. Quod si credens se esse contritum, cum tamen solum attritus sit, accedat ad hoc sacramentum recipiendum, recipies gratiam iuxta opinionem factis probabilem, & piam asserentem sacramenta viuorum aliquando primam gratiam conferre non penitentibus obicem. Qui enim attritione peccatum detestatur ad illius remissionem se disponit, voluntatem peccati retractando. Ex alia parte sacramentum suscipit credens esse ritè dispositum, non igitur obicem ponit sacramenti effectui. Ergo præsumi debet de diuina bonitate non esse effectum sacramenti negandum. Et ita sustinet in præsentis Suar. disp. 34. sect. 2. vers. occurrit. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 4. Bonac. disp. 3. q. unica p. 4. num. 7. & dixi tract. 18. pun. 7.

2. Secundus effectus confirmationis est speciale auxilium suo tempore concedendum ad gratiam in baptismo receptam retinendam; & fidem absque vñ timore, & verecundia cum opus fuerit confitentiam. Hoc autem auxilium vt loco allegato dixi neque semper ex vi sacramenti efficax conceditur, alias confirmatus nunquam fidem, & gratiam amitteret, imo neque omni tempore, & occasione ex vi sacramenti datur, quia non est vñde colligamus sic esse à Deo promissum, sed illud auxilium conceditur qualiter, & quando à diuina bonitate præordinatum est. Vide dicta tract. 18. pun. 7.

3. Tertius, & præcipuus confirmationis effectus est character, qui est qualitas quædam spiritualis, & supernaturalis animæ in hærens, quo confirmatus in militem Christi munitur, & roboratur est insignitus vt fidem eius defendat. Semel autem animæ impressus indelebilis est, eaque de causa Confirmationis Sacramentum iterari non potest, sicuti colligitur ex c. dictum est cap. de homine de consecrat. dist. 5. & ex Trident. sess. 7. can. 9. de Sacram. in genere.

4. Solum obstat huic Catholice veritati difficilis locus Augustini. lib. 3. de baptismo cap. 16. qui & refertur in cap. manus 1. q. 1. vbi ait: Manus impositio, non sicut baptismus repeti non potest, quid enim est aliud nisi oratio super hominem. Quod autem per manus impositionem intelligat August. Confirmationis sacramentum, colligitur eum ex exordio illius capituli, vbi inquit: Spiritus sanctus in sola Catholica Ecclesia per manus impositionem datur. Tum ex verbis subsequentiibus. Non enim ait, datur Spiritus sanctus sensibilibus miraculis attestantibus per manus impositionem, sicut antea dabatur. Nihilominus asserendum est sermonem ibi non esse de impositione manus, quæ est Confirmationis sacramentum, alias non solum Catholice veritati, sed sibi ipsi Augustinus repugnaret, si quidem lib. 2. contra epistolam Periliani cap. 104. expresse asserit Confirmationem, sicut & baptismum repeti non posse. Dicendum ergo est de alia manus impositione ab ea qua sacramentum Confirmationis conficitur; loqui Augustinum. Etenim cum manus impositio, vt dicit glossa dicto cap. manus, multiplex sit, videlicet confirmatoria, de qua actorum. 8. & 19. ad Hebr. 6. ordinatoria, cuius mentio fit actor. 6. & 1. ad Timoth. 4. & 2. ad Timoth. 1. quæque repeti non possunt, quia ipsi sacramentum confirmationis, & ordinis ministratur. Aliæ vero manus impositiones nec sacramentum sunt, nec repetitioni contradicunt. Primo est manus impositio, qua infirmi curabuntur, de qua Marc. ult. Super ægros manus imponent, & bene habebunt, cuiusque meminit Lucas actor 9. & 28. Deinde est alia manus impositio deprecatiua, de qua fortè loquitur Lucas actor. 13. cum dixit. Tunc ieiunantes, & orantes, imponentesque eis (scilicet Paulo, & Barnabæ) manus dimiserunt illos. Non enim illa manus impositio nec confirmatoria, neque ordinatoria fuit. Cum Paulus, & Barnabas & confirmati, & ordinati essent. Restat ergo, vt fuerit quædam salubris deprecatio, qualis est ea, qua cathecumenus ad baptismum recipiendum præparatur, de qua August. lib. 2. de peccator. merit. c. 26. & qua etiam confirmandus orationibus Ecclesie disponitur ad Confirmationem, quæ manus impositio, vt bene notauit Valen. t. 4. disp. 5. q. 1. pun. 1. Secundum se spectata optime repeti potest. Quod si de hac manus impositione Confirmationem antecedente loquatur August. in dicto cap. manus mirum non est, quod negauerit repeti non posse, sicut baptismus. Verum quia eo loci non videtur August. locutus de Sacramento Confirmationis, ideo probabilis existimo supradictam manus impositionem non esse eam, qua confirmandus orationibus Ecclesie disponitur Confirmationi recipiendæ. Dicendum igitur est loqui ibi Augustinum de manus impositione, qua heretici penitentes reconciliantur, & diuinus Spiritus in eorum fauorem exoratur manus impositione, vt habetur cap. penitentes c. in cap. quadragesima. 50. dist. & de qua idem August. lib. 5. de baptismo cap. 23. Hæc enim manus impositio, vt bene August. quid est aliud, quam oratio super hominem? Neque huic expositioni obstat, quod initio illius capituli dixerit Spiritum sanctum in sola Catholica Ecclesia per manus impositionem communicari, quia id verum esse potest, etsi non communicetur sacramentaliter prædicta manus impositione, sed solum deprecatiuè. Sola enim Ecclesie Catholice oratio, & quæ à Catholicis fit, & Catholicis applicatur, communicare Spiritum sanctum potest. Ex eo autem quod subdit hæc manus impositione non communicari diuinum Spiritum sensibilibus signis, sicuti tempore Apostolorum communicabatur, non infertur hanc manus impositionem eiusdem esse virtutis cum ea, qua Apostoli Actor. 8. & 19. vtebantur: illa enim ex opere operato Spiritum sanctum communicabat, hæc solum deprecatoriè, neque infallibiliter. Sic latius explicat Suarez disp. 34. sect. 1. circa finem. content. Egid. de Conincb. q. 72. art. 5. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 4.

PUNCTUM VII.

Quibus Confirmatio ministrari possit,
& debeat.

1. Omnibus baptizatis, & solis ministrari confirmatio potest.
2. Infantibus ante usum rationis plures consent expedire Confirmationem concedi.
3. Alij contra asserunt expedire.
4. Expectandus est hodie rationis usus, sed non ultra differenda Confirmatio regulariter.
5. Explicatur predicta doctrina.
6. Satisfit fundamentis oppositarum opinionum.
7. Plures negant amentibus qui sic creduntur futuri perpetui, esse Sacramentum ministrandum.
8. Verius est oppositum.
9. De infantibus in extremo vita constitutis proponitur dubium an expediat Confirmationem ministrari.
10. Statuitur & posse, & debet illis ministrari confirmationem.

1. Omnibus baptizatis ministrari sacramentum Confirmationis potest, quia capaces sunt huius sacramenti effectus. Cum enim sint per baptismum spiritualiter geniti crescere, & roborari possunt, & ad fidem defendendam armari, tamen actu ob ætatis defectum, aliudve impedimentum ad pugnam inepti sint. Constat ex usu antiquo Ecclesie hoc sacramentum ministrantis omnibus baptizatis, & cuiuscunque conditionis existerent statim post baptismum. Eaque de causa dixit Urban. Papa in *c. omnes. 1. de consecrat. dist. 5.* Omnes fideles per manus impositionem Episcoporum Spiritum sanctum post baptismum accipere debent, ut pleni Christiani inveniatur. Neque ad hoc sacramentum, sicuti neque ad baptismum requiritur necessario propria suscipiētis voluntas, sufficit Christi, & Ecclesie in iis, qui propriam non habent voluntatem. Dixi *Omnibus baptizatis.* Nam ante baptismum nemo huius, neque alterius sacramenti capax existit. Cūm baptismus ianua sit Ecclesie, eiusque character baptizatus disponatur ad dona, quæ Christus suæ Ecclesie ante vestram reliquit suscipienda. Et in Confirmatione est specialis ratio, quam tradidit D. Tho. *q. 72. art. 6.* Confirmatione namque spiritualiter crescimus, & roboramur, baptismum gignimur. Nemo autem crescere, & roborari potest, qui prius genitus non sit. Ergo nemo potest confirmari, quin baptizatus existat. Neque his obstat tempore nascentis Ecclesie Spiritum sanctum datum esse non baptizatis, ut constat actor. 10. ubi refertur Spiritum sanctum in gentes visibiliter descendisse. Quia illa diuini Spiritus communicatio non fuit sacramentalis, sed ex Dei benignitate, ut Iudæi intelligerent, gentes capaces esse baptismi, & gratia per Christum. Neque ex illa diuini Spiritus communicatione redditi sunt incapaces suscipiendi Confirmationis sacramentum, quia non constat ea communicatione characterem Confirmationis suscepisse, tamen si effectum Confirmationis primum abundantem suscepit. Ob quam causam forte postea Confirmati non fuerunt, tamen si fuerint baptizati.

2. Quibus vero expediat Confirmationis sacramentum ministrari. Constat omnibus baptizatis conueniens esse. Solum de infantibus, de amentibus, & morituris dubitant doctores. De infantibus plures affirmant expedire hoc Sacramentum illis ministrare, necesse expectandum rationis usum. Sic indicat D. Thom. in *4. dist. 7. qu. 3. art. 2. quest. 2.* Bonauent. *ibi art. 3. q. 1. ad argum. Ricar. art. 3. q. 2. Gab. ar. 3. dub. 7. Alenf. 4. p. q. 28. memb. 2. & 3.* Petrus Sotus, *lect. 1. de Confirmat. & alij*, quibus fauet usus antiquus Ecclesie concedentis confirmationem statim post baptismum receptum, cuius usus meminit Alcuin. *de Ecclesiast. Offic. cap. de Sabatho sancto, Vvalden. lib. de Sacrament. cap. 111.* & pluribus relatis firmat. Suar. *disp. 15. sect. 1. in fine.* Neque in fauorem huius opinionis deest congruens ratio. Etenim cūm Confirmatio sit baptismi perfectio, expediens esse videtur statim post baptismum susceptum concedi. Cui perfectioni non obest infantia, & defectus rationis usus, sed potius iuuat, & effectum Sacramenti securum reddit, quem tamen, peccatum, quod post rationis usum committi potuit, dubium facit. His consentit Anton. Gemens. *in praxi. cap. 54. num. 3.* quem refert, nec reprobatur Barbofa. *allegat. 30. num. 17.* affirmans puerum trium annorum hodie confirmari posse, quia malitia multum creuit, & quia diligenter nomina Confirmatorum describuntur. Alij sentiunt conuenientius esse ætatem puberem expectare. Sic. *glossa in c. vi. ieiunij de consecrat. dist. 5. ibi* ut ieiunij inquit Concilium Aurelianense *c. 3.* ad Confirmationem veniant perfectæ ætatis, ut moneantur confessionem facere prius, ut mundi donum sancti Spiritus valeant accipere. An ante puberæ ætatem nemo videtur satis capax percipiendæ monitionis, neque confessionis præmittendæ. Ergo non debet Confirmationem recipere ante ætatem puberem.

4. Media via tenenda est, & affirmandum hodie infantibus confirmationis sacramentum regulariter ante usum rationis, qui septennio præsumitur, conueniens non esse ministrari: stante verò rationis usu, statim ministrandum esse, nec differendum. Sic Siluest. *verbo confirmatio, num. 4.* Paludan. *in 4. dist. 7. quest. 4. num. 10.* Soto *ibi art. 8.* Suar. *disp. 35. sect. 2. colum. 2.* Egid. de Coninch. *q. 72. art. 8. num. 79.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. num. 2.* Bonac. *de Sacram. quest.onica, pun. 4. num. 5.* Barbofa *allegat. 30. num. 17.* & præ omnibus Pius V. in *catechismo Romano 2. p. cap. 3. n. 14.* ubi inquit: Illud etiam obseruandum est omnibus quidem post baptismum, confirmationis sacramentum posse administrari: sed minus tamen expedire hoc fieri, antequam pueri rationis usum habuerint, quare si duodecimus annus expectandus non videatur, vsque ad septimum certe hoc sacramentum differre maximè conuenit. Et sic usus Ecclesiarum obtinuit. Ratio vero, quare expediat rationis usum expectare ea est, quia sic decentius suscipitur, & cum maiori fructu, & absque periculo reiterationis. Quod sæpe esset si in infantia regulariter hoc sacramentum ministraretur. Tum quia nemo præsumitur Confirmatus ex eo quod inter fideles commoretur, sicuti præsumitur baptizatus. Tum quia confirmatorum nomina non ita exactè scribantur, sicuti baptizatorum. Expectare verò ætatem puberem nullatenus expedit, quia nemini conuenit absque rationabili causa (quæ in præsentia nulla per se excogitari potest, priuari sacramenti fructu, quo robur accipiat ad fidem, & charitatem retinendam, tentationeque superandas. Adde regulariter puerilem ætatem Deo gratam esse, quia fidem, & charitatem in baptismo receptam conseruat, quæ tamen in adulta ætate facile amittuntur, quam amissionem non leuiter impedit sacramentum Confirmationis, vtpote institutum ad roborandum Confirmatum aduersus diaboli insidias.

5. Notanter dixi hodie expediens non esse ante rationis usum infantibus Confirmationem ministrari, ut indicarem olim conueniens fuisse. Cūm enim ob penitentiam Episcoporum, & paucitatem fidelium bis tantum extra necessitatem baptismus ministraretur. *c. non ratione, & aliis de consecrat. dist. 4.* & ministrato baptismate statim Confirmatio ministrabatur. *c. omnes. cap. de his consecrat. dist. 5.* debuit Confirmatio pluribus ante usum rationis ministrari. At multiplico Episcoporum, & fidelium numero cessauit predicta consuetudo coniungendi Confirmationem cum baptismo, eaque bis tantum in anno ministrandi, & successit Confirmationis ministratio prout magis, expedit tum reuerentiæ sacramenti, tum fidelium vtilitati. Suar. *disp. 35. sect. 2. vers. vtraque.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. c. 5. q. 1.* Deinde dixi regulariter expedire rationis usum expectare pro huius sacramenti ministratio. Aliquando namque expedit usum rationis præuenire, primò si ob absentiam Episcoporum, aliamve causam probabiliter timeatur longo tempore post usum rationis Confirmationem esse differendam, præstat enim tempus præuenire, quam supradicto periculo exponi. Suar. *disp. 35. sect. 2. vers. vtraque.* Egid. de Coninch. *q. 72. art. 8. n. 81.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. c. 5. q. 1.* Secundo si timeatur infans sine confirmatione decedens, melius enim est carenti rationis usu Confirmationem concedi, quam perpetuo ea priuari. Suar. Egid. & Laymann. supra. Tertio si consuetudo diocesana ad huc pueris ante usum rationis hoc Sacramentum ministrandi, satis enim grauis causa est præueniendi rationis usum a consuetudine diocesana non discedere. Sic aliis relatis Paul. Laymann. *dicto lib. 5. tract. 3. cap. 5. q. 1.* Quarto addit Suar. Egid. & Laymann. supra. Tertio si consuetudo diocesana ad huc pueris ante usum rationis hoc Sacramentum ministrandi, satis enim grauis causa est præueniendi rationis usum a consuetudine diocesana non discedere. Sic aliis relatis Paul. Laymann. *dicto lib. 5. tract. 3. cap. 5. q. 1.* Si Episcopus ob beneuolentiam, aliamve similem causam puerum ante rationis usum confirmaret, grauius non peccaturum seculo scandalo; quia consuetudo expectandi rationis usum non videtur eo rigore introducta esse.

6. Ex his facile est oppositorum opinionum fundamentis satisfacere. Admitto namque plures congruentias esse pro antiqua consuetudine ministrandi hoc sacramentum statim post collatum baptismum, ideoque deuit sic eo tempore ministrari. At quia ex parte predictæ rationes cessant, & plures efficaciores ad huc in præsentia luadentes tempus rationis usus non esse præueniendum, nec stante rationis usu ministratio differendam, consuetudo Romanæ Ecclesie obtinuit statim post usum rationis hoc Sacramentum ministrari, & non antea nisi vigente aliqua causa. Textus vero in *cap. vi. ieiunij* non probat ætatem puberem esse expectandam, nihil enim de ætate decidit, sed supponens aliquos ad Confirmationem accedere in ætate perfectæ moneat, ut ieiunij, & præmissa confessione accedant. Adde ætatem perfectam ad Confirmationem recipiendam non esse solam puberem, sed etiam impuberem rationis usu præditam.

7. Secundo dubitatur de amentibus. Et quidem si spes ad sit usum rationis habiturus confirmatio differenda est in crepusculis usum rationis, sicuti diximus de infantibus. Si vero creduntur futuri perpetui ementes Soto in *4. dist. 7. q. 4. art. 8.* & alij relati à Bartholomæo ab Angelo *dialog. 3. §. 18.* negat illis Confirmatio

Confirmationem esse ministrandam. Tum quia non adest huius ministratio nisi confuetudo. Tum quia cessat finis, ob quem hoc Sacramentum conferendum est. Etenim confertur, vt confirmatus robur accipiat ad propugnandum fidem, & conservandam gratiam, & charitatem aduersus diaboli insidias. At perpetuo amentes incapaces sunt pugnae, & tentationis, amissionisque gratiae, non igitur illis debet hoc Sacramentum concedi.

8. Ceterum dicendum est non solum posse, sed & deberi amentibus, de quibus aperte non constat esse in peccato mortali, Confirmationem ministrari, quia hi capaces sunt praecipui huius sacramenti effectus, qui est gratiae augmentum. Quod vero incapaces existant auxilij specialis ad fidem palam confidendam id per accidens est, & primum huius sacramenti effectum non impedit. Nulla igitur causa adest iis Confirmationem negandi. Quod si dicas negandum esse, quia illius voluntatem nunquam habuerunt? obstat, quia per caritatis perpetuo vsu rationis sufficit voluntas Christi, & Ecclesiae, sicut in baptismo; pro his vero hi, qui aliquando vsu rationis habuerunt, sufficit interpretaria voluntas, quae censetur adesse in quolibet Christiano suscipiendi suae salutis remedia, seu beneficia, dum voluntaria voluntate non constat. Neque in contrarium est aliqua confuetudo, nec rationabilis esset? Nam est infancibus, quia caret vsu rationis hoc sacramentum non ministratur, id est, quia creduntur rationis vsu habituri, quae spes cessat in perpetuo amentibus. Est igitur illis Confirmationem ministranda. Sic D. Thom. qu. 72. art. 8. ad 2. Suarez. disp. 35. sect. 2. vers. dicendum. Bonac. disp. 3. q. 2. v. 6. Barbola 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. n. 11. Regid. dicta q. 72. art. 8. num. 83. Paul. Layman. lib. 5. sum. tract. 1. c. 5. q. 2. Vbi addit parentes, & tuores a peccato excusati, si amentes non adducant confirmandos in ea diocesi, vbi non solent Episcopi his confirmationem ministrare.

9. Tertio dubitatur de iis, qui in extremo vitae sunt constituti, maxime si sint infantes. Rationem dubitandi intulit Melchiodorus Papa in epist. ad Episcopos Hispanis, cap. 2. relatus, in cap. Spiritus sanctus de consecrat. dist. 5. ibi. Et quia in hoc mundo tota aetate victuris inter inuisibiles hostes, & pericula gradiendum est, in baptismo regeneramur ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam: in baptismo abluimur, post baptismum roboramur. Et quamuis continuò transitis sufficienti regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia. Regeneratio per se saluat mox in pace beati saeculi recipiendus, confirmatio armat, & instruit ad agones mundi huius, & praemia reservandos. Qui autem post baptismum cum acquisita innocentia immaculatus peruenit ad mortem, confirmatur morte, quia non potest peccare post mortem. Ex quibus verbis colligi videtur mortuorum, confirmandos non esse. Tum quia non sunt praesentibus. Tum quia morte confirmantur. Tum quia sic habet vsus, & confuetudo.

10. Nihilominus dicendum est mortuorum confirmationem ministrari posse, & deberi, quia capaces sunt recipiendi gratiae plenitudinem, qua roborentur ad pugnam, si forte fuerit. Quod vero futura non sit, id est per accidens. Neque Melchiodorus Papa contrarium indicat. Solum enim dixit victuris necessaria esse Confirmationis auxilia, sed non negavit mortuorum convenientia esse. Per accidens tamen excusantur morientes ab hoc sacramento recipiendo, eo quod singulis morientes adire Episcopi non vacet. Nam vt dixit Innocent. epist. 1. ad Decentium circa finem de extrema vinctioe loquens. Episcopi occupationibus aliis impediti ad omnes languidos ire non possunt. Ceterum si Episcopus aut potest, aut dignum duci aliquem a se visitandum, & benedicere, & tangere chrismate sine cunctatione potest. Quae in sacramento Confirmationis aequè procedunt. Atque ita docent D. Th. q. 72. a. 8. ad 4. & ibi Regid. de Coninch. n. 83. Suarez. disp. 35. sect. 2. in fine. Paul. Laym. lib. 5. sum. tract. 3. c. q. 3. & alij.

PUNCTUM VIII.

An, & qualis sit obligatio suscipiendi Confirmationem.

1. Prima sententia docet omnibus baptizatis impostam esse iure diuino hanc obligationem.
2. Secunda agnoscit hanc obligationem casu quo fides coram tyranno confitenda esset.
3. Tertia admittit obligationem suscipiendi confirmationem non ex iure diuino, sed ex praeccepto Ecclesiastico.
4. Quarta admittit hanc obligationem, si ordo suscipiendi sit.
5. Vtius est nullam per se esse obligationem suscipiendi confirmationem.
6. Per accidens obligatio esse potest.

De obligatione suscipiendi confirmationem quadruplex est sententia minus vera. Prima asserit absolutam Ferd. de Castro Sum. Mor. Pars. I. V.

obligationem impostam esse iure diuino cuiuslibet baptizato. Tribuitur Scoto in 4. dist. 7. q. 2. Vvalden. l. 2. de Sacram. c. 111. Sed hi solum asserunt hoc sacramentum contemnere eum, qui data opportunitate illud recipiendi, absque causa omittit. Probant autem potest hanc sententia ex fine, & institutione huius sacramenti, qui est constituere baptizatum perfecte Christianum, vt dixit Urbanus Papa. epist. 1. cap. 7. & traditur cap. omnes de consecrat. dist. 5. At quilibet tenetur verus & perfectus Christianus esse. Ergo. Item ex vi huius sacramenti roboratur fidelis non solum ad fidem coram tyranno confitendam, sed etiam ad gratiam, & charitatem conservandam aduersus diaboli insidias, & mundi illecebras, & continua vitae huius pericula. At quilibet tenetur fidem, & charitatem conservare, ergo tenetur illius conservacionis media assumere. Alias censebitur propriae salutis contemptor, & dignus vt à Deo delectatur, qui media ab eo instituta pro salutis conservacione negligit. Ob quam causam credendum non est Christum Dominum libertati hominum reliquisse huius sacramenti vsu, sed obligationem imposuisse, ex qua tantum commodum proveniebat.

2. Secunda sententia praecedentem limitat, vt procedat eo casu quo publice coram tyranno fides est confitenda, quia singulare periculum, singulare auxilium exposcunt. At hoc sacramentum specialiter institutum est ad roborandum fidem, vt absque timore, & verecundia fidem confiteatur. Tenetur ergo in praedicto periculo constitutus hoc sacramentum suscipere, vt eo munitus, & roboratus in fide confitenda perseueret. Fauetque huic sententiae praecceptum Iacobi Apostolis. Lucae vlt. ne è cluitate exirent, donec induerentur virtute ex alto, hoc est, donec Spiritu sancto munitentur. Sentit ergo Christus neminem ob fidei publicam confessionem periculo vitae esse exponendum, qui virtute Spiritus sancti armatus non sit. Ergo qui sacramentum Confirmationis non receperit. Hoc enim sacramento Spiritus sanctus fidelibus inuisibiliter communicatur loco illius communicationis, quae in die Pentecostes Apostolis facta est. Atque ita sustineat Duran. in 4. dist. 1. q. 1. art. 2. Masil. q. 5. art. 4. Turrecrem. cap. 1. de consecrat. dist. 5.

3. Tertia sententia admittit obligationem huius sacramenti suscipiendi non diuinam, sed Ecclesiasticam. Sic tradit Alexand. Alenf. 4. p. q. 25. memb. 2. Bonavent. in 4. dist. 7. art. 1. q. 2. Paludan. qu. 1. Antonin. 3. p. tit. 14. cap. 14. §. 5. Syluest. verbo Confirmatio num. 2. Mouentur ex variis decretis de consecrat. dist. 5. Nam Melchiodorus Papa relatus in cap. Spiritus sanctus supra. dist. 5. expressè dixit quamuis continuo morturis sufficienti regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria esse Confirmationis auxilia. Et cap. de his (inquit idem Pontifex) ita coniuncta sunt haec duo sacramenta, baptismus scilicet & Confirmatio, vt ab inuicem nisi morte iurueniente nullatenus possint segregari, & vnum sine altero rite perfici non possit.

4. Quarta sententia limitat hanc obligationem, casu quo sacramentum ordinis recipiendum sit ex Tridentis sess. 23. cap. 4. de reformat. Prima (inquit Concilium) tonsura non iniungitur qui sacramentum Confirmationis non susceperint. Quae verba licet ad conferentes primam tonsuram dirigantur, tacite suscipientibus obligationem imponunt, ne absque Confirmatione tonsuram recipiant. Quod vero contineatur grauis obligatio colligitur, quia eodem modo prohibetur tonsuram concedi iis, qui sacramentum Confirmationis non susceperint, ac prohibentur qui fidei rudimenta edocti non fuerint, quippe legere, & scribere nesciant, & de quibus probabilis coniectura non sit eos non saecularis iudicij fugiendi fraude, sed vt Deo fidelem cultum praesent hoc vitae genus elegisse. At ignorantibus fidei rudimenta, nescientibusque legere, & scribere est graue peccatum tonsuram concedere, eamque suscipere. Ergo etiam est graue peccatum eam suscipere absque Confirmatione.

5. Ceterum verior est sententia negans vllam per se obligationem esse, neque ex iure diuino, neque Ecclesiastico suscipiendi Confirmationem. Sic D. Thom. q. 72. art. 8. ad 4. & in 4. dist. 7. qu. 1. art. 1. quae stant. 2. Abbas in cap. quanto, num. 4. de consuetud. Couarru. lib. 1. var. c. 10. n. 5. Henric. lib. 3. cap. 1. n. 6. Suarez. disp. 38. sect. 2. vers. quocirca. Valent. l. 4. disp. 5. q. 2. p. 3. Regid. de Coninch. a. 72. art. 8. num. 88. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 5. q. 4. Bonac. disp. qu. vnica punct. 2. in princ. & alij plures. Fundamentum est, quia obligationes, & praeccepta imponenda non sunt absque fundamento. At nullum est ex quo firmiter colligi possit praedicta obligatio. Ergo. Minorem probo quoad obligationem ortam ex iure diuino. Nam esto confirmatio perfectum Christianum reddat, non reddit perfectum simpliciter, & quoad substantiam, sed quoad abundantiam Spiritus, & gratiae plenitudinem, quia baptismo redditus est baptizatus perfectus quoad substantiam. Confirmatione autem solum redditur perfectus quoad abundantiam Spiritus, & gratiae plenitudinem, quia Confirmatio roborat, & munit confirmatum ad fidem Christi constantem defendendam, & gratiam in baptismo susceptam conservandam.

E uandam

uandam. At nemo tenetur ea abundantia, & plenitudine, Christianus esse, sufficit si vere, & proprie, & simpliciter institutus Christianus sit. Ergo iure diuino non tenetur confirmationem suscipere. Neque item hac obligatio nasci potest ex huius sacramenti institutione, nam etsi ad roborandum fideles pro fide, & gratia in baptismo susceptis conseruandis institutum sit, quia tamen aliis mediis scilicet oratione, penitentia, continuo virtutum exercitio, & precipue Eucharistiae susceptione, & frequentia illud robari obtinere possunt, non obligantur confirmationem suscipere. Neque exemplum Apostolorum urget; illis namque prohibitum est, e ciuitate exire, donec induerentur virtute ex alto. Tum quia debebant indui quodam stupendo miraculo non solum diuino Spiritu, sed dono Prophetiae, & linguarum in fidei confirmationem. Tum quia erant primi Ecclesiae fundatores, quos nullatenus expediebat ministerium praedicationis aggredi, nisi scientia, virtute, aliisque donis supernaturalibus apprime exornatos. Quod vero ex iure Ecclesiastico nulla sit obligatio, sic proba. Nam textus, in *cap. spiritus sanctus* affirmans auxilia confirmationis virtutis necessaria esse, intelligi debet non de necessitate absoluta, & simpliciter, sed de necessitate secundum quid, qualiter reperitur omne illud quod est maxime conueniens. Textus item in *cap. de his eadem dist.* solum probat ritum, id est licite baptismum sine confirmatione perfici non posse, quia olim praecipuum erat confirmationem simul cum baptismo ministrari debere. Quia stante consuetudine dubium non est recipientem baptismum extra mortis periculum obligatum esse confirmationem recipere. Sed hac obligatio non ex praecipuo directo suscipiendi confirmationem nascebatur, si quidem suscepto baptismo in mortis periculo nulla erat postea obligatio suscipiendae Confirmationis. Sed ea obligatio nascebatur ex praecipuo, quo praelati Ecclesiae tenebantur Sacramentum baptismi simul cum confirmatione ministrare, & non aliter. Adde si aliquod esset praecipuum Ecclesiasticum suscipiendae Confirmationis, esset tempus determinatum ab Ecclesia pro illius executione, si cui cernitur in aliis sacramentis necessarium, nempe baptismo, penitentia, & Eucharistia. Item Ecclesia cogeret cenluris fideles ad illud suscipiendum. Neque morituri ab illius susceptione excusarentur, si adesset Episcopus, qui ministrare vellet. Igitur asserendum est nullam per se esse obligationem Confirmationis suscipiendae.

7. Notanter dixi *per se*. Nam per accidens peccate mortaliter potes confirmationem omitteas. Primum si ex contemptu omitas. Censuris autem ex contemptu omittere si omitas eo quod reputes confirmationem puerilem esse, & tua persona minus dignam. Si autem data occasione suscipiendi confirmationem omitas suscipere ex quodam animi corpore, & negligentia nullatenus contemnere censuris, aliam venerabile Eucharistiae sacramentum saepe contemneres, omitteas ex negligentia illud recipere cum facile posses. Sic Suar. *dicta disput.* 38. *sect. 1. vers. quocirca*. Egid. de Coninch. *quast.* 72. *art. 8. dub. unico. num. 87.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. quast. 4.* Verum esto praedicta omisso non sit Confirmationis contemptus, est tamen illius dimiuta aestimatio. Qui enim potens facile confirmationem suscipere omitit, satis ostendit parui pendere tum gratiae plenitudinem, tum auxilia, quae ratione huius sacramenti conceduntur ad fidem, & charitatem conseruandam. Tum pericula assentiendi tentationibus, quod per se indecens esse videtur; ideoque raro hac negligentia a peccato veniali excusari potest; vt docet Suar. *quast.* 72. *art. 8. disp. 38. sect. 1. circa finem*. Egid. *dub. unico conclus.* 3. Secundo esse potest per accidens peccatum, & satis graue omisso Confirmationis ob scandalum datum. Si enim alicqualiter de fide suspectus sis, credi rationabiliter potes confirmationem contemnere, cum illam absque rationabili causa omitas. Sic Suar. *supra*. Egid. *concl. 2.* Laymann. *q. 4.* Tertio ratione propria conscientiae, vt si firmiter crederes tibi periculum amittendi fidem, vel charitatem imminere, nisi confirmationem recipias, quia obligatus es quantum commode possis praedicta pericula vitare. Suar. & Egid. *supra*. Quarto si primam sententiam, alioque ordinem suscepturus sis ob decretum Trident. *sess. 23. cap. 4.* relatum pro quarta sententia. Verum ibi non contineri speciale praecipuum de Confirmatione praemittenda, sed solum admonitionem docuit Nauarr. *cap. 22. num. 9.* Suar. *disput.* 38. *sect. 1. in fine*. Egid. de Coninch. *quast.* 72. *art. 8. num. 90.* Reginald. *praxi lib. 28. num. 24.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. quast. 4.* Verum tamen existimo praecipuum contineri ob ea quae diximus in fauorem quartae sententiae, eaque de causa est graue peccatum veniale, vt dixit Laymann. *supra*, suscipere ordinem non praemissa confirmatione. At non erit mortale, vel quia leuis est materia, vel quia consuetudine sic praecipuum temperatum est.

PUNCTVM IX.

Quis sit Confirmationis minister.

1. Minister ordinarius ex Christi institutione est solus Episcopus consecratus
2. Haereticus, & degradatus valide, tamen illicite, confirmationem ministrabit.
3. Ex delegatione solius Pontificis simplex Sacerdos esse potest.
4. Alteri de Sacerdote hac potestas committi non potest, neque ab alio prater Pontificem.
5. Ad concedendam hanc facultatem debet Pontifex graui causa duci, vt prudenter operetur, valida tamen erit concessio absque causa.
6. Hanc facultatem poterit Pontifex electus, etsi non sit ordinatus conferre.
7. Episcopus non debet alios prater sibi subditos confirmare.
8. Deinde debet in propria diocesi, non in aliena absque licentia proprii.
9. Item debet vni christiano eo anno consecrari.
10. Debet esse in gratia.
11. An debeat esse ieiunus?
12. Obseruare debet caeremonias ab Ecclesia praescriptas.
13. Si longo tempore Episcopus ministrare Confirmationem omittat, peccat mortaliter.

1. **F**ide Catholica certum est Confirmationis ministrum ordinarium esse solum Episcopum consecratum. Sic habetur pluribus decretis de consecrat. *dist. 5. & cap. presbyteros de consecrat. dist. 4. & in cap. quanto de consuetud. & in concilio Florent. in decreto Eugenij, & in Trident. sess. 7. can. 3. de confirmat.* dicente. Si quis dixerit sanctae Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemlibet simplicem Sacerdotem anathema sit. *Et sess. 23. cap. 4.* signatur vt proprium Episcoporum munus confirmationis ministratio, *et can. 7.* anathemate damnatur asserens confirmandi potestatem communem esse Episcopis, & Presbyteris. Colligitur hac veritas ex Actor. 8. *et 19.* vbi soli Apostoli leguntur fidelibus per manus impositionem Spiritum sanctum communicasse. Ergo signum est nullum alium Sacerdotem hanc habuisse potestatem. Neque obstat illam manus impositionem Sacramentum Confirmationis non esse, sufficit loco illius Sacramentum Confirmationis successisse. Ratio desumitur ex institutione Christi, ius, & traditione Ecclesiae declarata. Congruentiam explicuit D. Thom. *quast. 72. art. 11.* dicens: In quolibet opere vltima consummatio supremae arti, & virtuti referatur. Fideles autem Christi sunt quoddam diuinum opus secundum illud. 1. Corinth. 3. Dei edificatio estis. Sunt etiam quasi quaedam epistola Spiritu Dei scripta. 2. Corinth. 3. Hoc autem Confirmationis sacramentum est quasi vltima consummatio baptismi, quia per baptismum homo edificatur in domum spirituales, & conscribitur quasi quaedam spiritualis epistola, sed per sacramentum Confirmationis quasi domus edificata dedicatur in templum Spiritus sancti, & qua epistola conscripta crucis signo signatur, & ideo collatio huius sacramenti Episcopis referatur, qui obtinent supremam in Ecclesia potestatem. Deinde quia Episcopi sunt Ecclesiae duces, at ducibus conuenit eligere, & consignare milites. Ergo ad Episcopos pertinet Confirmationem, qua milites Christi consignantur, ministrare. Quae vero aduersus hanc doctrinam ex Patribus, & Conciliis obicit possunt & facilia sunt, & optime dissoluit Suar. *disp. 36. sect. 1. post medium*.

2. Episcopus vero etiam haereticus, depositus, degradatus, quae sit, valide, tamen illicite Confirmationem ministrabit, quia characterem ordinis, a quo haec prouenit potestas, non amittit. Sic pluribus firmat Suar. *disp. 36. sect. 3. vers. dicendum.* Bonac. de Sacram. *disp. 3. p. 2. nu. 7.* Barbola. *allegat. 30. de potest. Episc. n. 2.* & alij.

3. Dixi ordinarium ministrum esse solum Episcopum. Nam extraordinarius ex delegatione solius Pontificis simplex Sacerdos esse potest. Colligitur ex facto Gregorij *lib. 3. epist. 26.* & refertur in *cap. peruenit 95. dist.* Hic enim Pontifex praecipit Presbyteris infule Sardiniae Confirmationibus baptizatos, ne id facerent, ob cuius praecipuum scandalum ortum est, quod cernens Gregor. inquit. Nos quidem secundum vsum veterem Ecclesiae nostrae fecimus, sed, si omnino hac de re aliqui contristantur vbi Episcopi desunt, vt presbyteri etiam in frontibus baptizandos Chrismate tangere debeant, concedimus. At non est credendum tantum Pontificem in te tam graui bonum commune spectante errarum. Ergo ex commissione Pontificis potest presbyter. Confirmationem ministrare. Consentit concilium Florentin. in decreto Eugenij, vbi inquit. Legitur tamen aliquando per Apostolicam sedis dispensationem ex rationabili, & urgente admodum causa simplicem Sacerdotem chrismate per Episcopum confecto hoc

hoc administrasse Confirmationis Sacramentum. Supponitur in concilio Senonen. in decretis morum cap. 38. & factis indicatur à Trident. afferente Episcopum esse ordinatum huius sacramenti ministrum. Cum enim dicit ordinatum, supponit alium esse posse ex speciali commissione, & delegationi. Quid enim prohibet Christum Dominum Episcopos in ministris huius sacramenti absolute, & simpliciter designasse, presbyteros vero non sic, sed facta Pontificis commissione? Etenim hic institutionis modus convenientior est, ne ob defectum Episcoporum plures hoc Sacramento priuètur. Affirmandum igitur est ex delegatione Pontificis presbyteros ministros huius sacramenti esse. Et ita sustinet D. Thom. qu. 72. art. 11. & ibi Coninch. num. 104. Suar. disput. 36. sect. 2. post princ. Nauarr. c. 12. n. 8. Couaruu. lib. 1. var. c. 10. n. 6. & 14. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 6. Bonac. disput. 3. de Sacram. q. vn. p. 2. n. 3. & alij apud ipsos.

4. Laici vero, aliusue clericis Sacerdote inferioribus nullatenus hæc potestas committi potest, imo nec Sacerdotibus ab alio præter Pontificem, constat ex vfu, & consuetudine Ecclesie, qua institutio Christi declaratur. Nunquam enim legimus Sacerdotibus hanc potestatem Episcopos concessisse, neque Pontificem clericis Sacerdote inferioribus. Potius relati textus iudicant summo Ecclesie Pastori comparatione Sacerdotum hoc negotium referatur esse. Sic omnes doctores allegari.

5. Pontifex autem ad concedendam hanc Sacerdotibus facultatem graui causa duci debet, aliis imprudenter operabitur, valide tamen teste Suar. disput. 36. sect. 2. vers. tertia pars. Henric. lib. 3. c. 6. n. 4. Coninch. q. 72. art. 11. dub. vn. n. 110. Paul. Laymann. lib. 5. sum. 6. assertio. 2. Quia Pontifex hanc Sacerdotibus facultatem concedens in lege Christi non dispensat, sed vtrius potestate sibi à Christo relicta. Neque credendum est Christum Dominum suo Vicario hanc potestatem reliquisse pro solo casu vrgentis necessitatis, quia esset graue periculum sæpe efficiendi irritum Sacramentum. Quod si obicit concilij Florentini decretum supponens ex dispensatione sedis Apostolicæ, & ex rationabili, & vrgenti causa hanc administrationem Sacerdotibus concedi posse: Respondeo id verum esse de concessione, vt licite, & prudenter fiat, secus vt valide; concessio namque facultatis extraordinariæ, & præter communem vsum sæpe dispensatio appellatur.

6. Poterit vero Pontifex hanc Sacerdotibus facultatem præstare eo ipso quo electus sit, tamen ordinibus careat: quia esto confirmare ipse non possit, confirmandi tamen potestatem concedere poterit. Hæc enim concessio non est actus ordinis, sed iurisdictionis, sicuti potest Parochus non Sacerdos iurisdictionem Sacerdoti delegare absoluedi à peccatis, quamuis ipse absolueri non possit. Sic. Egid. de Coninch. q. 72. art. 11. dub. vnico, n. 109. Suar. disput. 36. sect. 2. vers. soler. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 6. concl. 2. in fine.

7. Plura requiruntur, vt prædictus ordinatus, vel extraordinarius minister licite præstet suum officium. Primum non debet alios, quam sibi subditos confirmare. Quia ad cuiuslibet sacramenti licitam administrationem iurisdictione in personam cui est sacramentum ministrandum expostulatur. Neque enim omnibus datum est alienas oues pascere. Sic ex omnium sententia restatur Syluest. verbo Confirmatio distina. n. 5. Suar. disput. 38. sect. 2. in fine. Bonac. disput. 3. de Sacram. qu. vnica punct. 2. n. 10. Ex præsumpta tamen voluntate proprii superioris possunt alieni subditi licite confirmari, quia præsumuntur à proprio Superiore subditi. Vnde autem hæc præsumptio colligatur arbitrio prudentis relinquatur. Et quidem si tibi ordinandum alienum subditum non confirmatum remittit proprius Episcopus, dubium esse non potest, quin velit, vt et Sacramentum Confirmationis concedas, siquidem Confirmatio ordinibus recipiendis præmitti debet ex Trident. sess. 23. cap. 4. sic Henric. lib. 3. sum. cap. 6. num. 6. Zambra de Confirmat. dub. 2. num. 3. Paul. Laymann. lib. 3. sum. tract. 3. cap. 6. conclus. 3. An vero incolis, & peregrinis ministrare Confirmationem possis in tua diocesi absque vlla sui Episcopi speciali concessione? Negant Petr. Ledesma, in sum. tract. de Confirmat. cap. 9. conclus. 7. Bartholom. ab Angelo Dialog. 3. §. 62. Bonac. disput. 3. quæst. vnica punct. 2. num. 10. Moueri possunt, quia hoc Sacramentum non est necessitatis, sed vtilitatis, aliis & ordinare, & matrimonio coniungere eos posses. Neque item debes inquirere, an Confirmandi sint tui subditi, cum aq̄e non subditos, ac subditos possis confirmare. Contrarium verius existimo cum Henric. lib. 3. cap. 6. n. 6. Eman. Saà verbo Confirmatio num. 2. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 6. Assert. 1. Barbofa allegat. 30. de potest. Episc. num. 14. Marc. Antonin. Genuen. ppaxi, cap. 54. num. 7. Quia hoc Sacramentum licet non sit absolute necessitatis, est tamen maxima vtilitatis, quia non est credendum velle Pastorem proprium suas oues esse priuatas, præcipue cum inde nullum ei incommodum proueniat. Sicuti progreant potest ex Ordine, & matrimonio recepto. Et, scire ob hanc causam vtu receptum est Episcopum in propria diocesi confirmantem omnibus ad se conuenientibus Confirmationem.

Ferd. de Castro Sum. Mor. Pars. IV.

ministrare nulla inquisitione facta, an sint propria, vel aliter diecesis. Secus vero procedit, cum Ordinem ministrat. 8. Secundo debet in propria diecesi Confirmationem ministrare, alias si in aliena diecesi irrequisito proprio Episcopo ministraret hoc sacramentum etiam sibi subditis & peccaret mortaliter, & suspensionem ab exercitio Pontificalium incurreret. Ita ex Trident. sess. 6. cap. 5. de reformat. & ex declarat. Cardinal. tradunt Eman. Saà, verbo Confirmatio n. 3. Henric. lib. 3. cap. 6. n. 6. Barbofa aliis relatis, 2. p. de potest. Episc. allegat. 30. n. 15.

9. Tertio vti debes chrismate eo anno consecrato, si enim veteri vteretur absque necessitate vrgente, peccaret mortaliter, sicuti colligitur ex Fabiano Papa epist. 2. & ex cap. si quis de alio de consecrat. dist. 4. & cap. quoniam de sentent. excommunicat. in 6. Nam si in baptismo, vbi solum chrismatibus vntio est quidam ritus ab Ecclesia præscriptus, nequit vetus chrisma deseruire, sed nouum apponendum est: à fortiori in Confirmationis sacramento, vbi chrisma est illius materia, id obseruari debet, vt bene notauit Suar. disput. 38. sect. 2. in fine.

10. Quarto debet esse in gratia, aliàs peccabit mortaliter, si Confirmationem in mortali ministrat, debetque intentionem virtuales habere prædictum Sacramentum conferendi, constat ex dictis tract. 18. de Sacram. in genere, p. 5. & tract. 19. de bapt. p. 9.

11. Quinto debet esse ieiunus, vt cauetur cap. vt ieiuni, cap. vt Episcopi, de consecrat. dist. 5. Sed non est præceptum sed consilium, vnde contrarium sæpe fit, præcipue cum numerosus populus confirmandus est, quem Episcopus ieiunus difficulter confirmare possit, eaq̄e de causa post prædium hoc sacramentum sæpe ministrat. Suar. disput. 37. sect. 2. vers. quarto. Egid. q. 72. art. 12. Laym. lib. 5. tract. 3. cap. vlt.

12. Sexto obseruare debet cæremoniis ab Ecclesia præscriptas, de quibus in puncto sequenti.

13. Aduertendum maxime est obligatum esse Episcopum Sacramentum Confirmationis per se, vel per alium Episcopum in sua diocesi ministrare. Vnde si longo tempore huius sacramenti ministrationem omiseret, non est dubium peccaturum mortaliter, quia priuatur oues, quas pascere obligatur vtilitate spirituali non leui, & opportuno, apostolicoque remedio ad fidem, gratiam, & charitatem conseruandam. Sic Tolet. lib. 5. cap. 4. Suar. disput. 38. sect. 2. Marcus Anton. Genuen. in manual. Pastor. cap. 54. n. 2. Barbofa alleg. 30. num. 9. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 6. in fine. Hinc fit obligatum esse ad loca præcipua suæ diocesis gratia conferendi chrismatibus accedere. Nam si solum in Cathedrali ministraret confirmationem, plures ex diocesi sine Confirmatione remaneret. Debet ergo ad loca saltem præcipua accedere, quod regulariter omnes conseruare possunt. Sic Barbofa, 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. num. 10. Neque laici, aut Ecclesiarum rectores obligantur ad Episcopi expensas, quia vt huic obligationi Episcopus satis faciat solutione decimarum à populo alitur. Barb. dicto. n. 10.

PUNCTVM X.

Quibus cæremoniis Sacramentum Confirmationis ministrandum est.

1. Explicantur cæremoniae antecedentes. Prima debet præcedere chrisma ex oleo, & balsamo per Episcopum benedictum.
2. Secunda ad se debet pertinere, & de illius conditione.
3. Tertia. Orationes præmittuntur.
4. Quarta. Ieiunium ex decentia tantum non ex obligatione.
5. Comitantes cæremoniae. Prima est tempus, & quod sit.
6. Secunda est locus, & qui sit.
7. Tertia. Sunt vestes sacre.
8. Subsequentes cæremoniae. Prima est Confirmari frontem vitra linea ligari.
9. Secunda est leuis maxillo percussio.
10. Tertia. Solet enumerari cereus accensus.
11. Quarta sunt orationes.
12. Quinta est admonitio, ne è loco Confirmationis discedat & confirmari usque ad vltimam Episcopalem benedictionem.

1. **A**lias sunt cæremoniae, & ritus confirmationem antecedentes, alia comitantes, alia subsequentes. Antecedentes sunt, vt chrisma sit ex balsamo, & oleo ab Episcopo consecratum, cuius consecrationis ritus latè expendit, & explicat Suar. q. 72. art. 12. dist. 37. sect. 1. per totam.

2. Secunda, vt adit patrinus, sicuti in baptismo, qui confirmandum tenet. Habetur cap. si quis filium, cap. de his 30. quæst. 1. cap. si quis ex vno eadem dist. quæst. 4. Nam vt optime dixit Catechismus Romanus: Sicut in fide per baptismum genitus indiget pedagogo, sic militia celestis inferpitus, & in militem figuratus, & armatus indiget duce, & militiae magistro, cuius monitis nequissimi tela possit extinguere. Patentur tamen Doctores patrinum in Confirmatione non

ita astringi ad roborandum Confirmatum in fide, & charitate sicuti astringitur patrinus ad baptizatum edocendum, quia absque doctore noticia fidei non habetur, at firmitas in fide, charitate suscepta, non tamen ex magistri consilii, quam ex ipso sacramento, & auxiliis diuinis inde prouenientibus oritur, ideoque patrinus Confirmationis obligatum grauius non esse ad instruendum confirmatum, testatur Henricq. lib. 3. cap. 3. n. 3. Bonac. disp. 3. q. unica de Sacram. Confirmat. p. 4. in fine. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 7. Insuper patrinus Confirmationis debet esse confirmatus, alias non videtur valide patris munus subire, nec cognationem spiritualem contrahere ex textu in cap. baptizate. de consecrat. dist. 4. qui vitur verbo non potest, quod impotentiam, & incapacitatem indicat: & deinde quia in eo textu a patrinus Confirmationis aequè non confirmatus excluditur, ac excluditur infidelis. At hic in omnium sententia est exclusus, non solum quoad licitum vltim, sed etiam quoad validum, quia incapax est cuiuslibet Ecclesiastici impedimenti. Ergo similiter non confirmatus excludi debet. Etiam si fiat cogatio carnalis esse non potest, nisi inter eos, qui ab eodem stipite secundum carnalem propagationem procedunt, sic spiritualis cogatio contrahi non poterit nisi inter eos, qui ab eodem stipite nempe Christo per regenerationem spiritualem sacramentorum procedunt. Sed in non confirmato deficit concessio à Christo medio sacramento Confirmationis. Ergo non poterit cum confirmato cognationem spiritualem contrahere, quia in hac parte non procedunt ab eodem stipite. Et ita sultinet Glossa in dicto cap. baptizate. Henricq. lib. 3. cap. 3. nu. 3. Tolet. lib. 2. cap. 24. Sanch. pluribus relatis. lib. 7. de matr. disp. 60. n. 20. aduersus alios plures n. 19. relatos. Deinde nequit esse monachus sub graui culpa, ex cap. placuit commune. 6. qu. 1. cap. non licet. c. monachi de consecrat. dist. 4. Excipe nisi confirmandus Religiosus esset, quia eo casu optime potest monachus esse illius patrinus. Sic docuit Barbosa 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. num. 13. Præterea vnus tantum patrinus esse debet, iuxta c. vlt. de cognat. spiritual. in 6. Neque admitti potest vnus, & vni. Nam esto id fuerit pro baptismo permissum à Trident. sess. 24. c. 2. de reformat. inde ad Confirmationem extendi non debet, quia in hac parte Tridentinum Confirmationis mentionem non fecit, & iuris antiqui correctio absque graui fundamento admittenda non est. Præcipue, quia Tridentini decretum expeditum fuit ad restringendum impedimentum cognationis spiritualis: nõ autem ad illud extendendum, vt constat ex proœmio illius c. 2. Ergo prohibitio facta in cap. vlt. de cognat. spirituali, ne plures adsint in Confirmatione patris, sed vnus tantum, correctæ non est per Trident. & ita sultinet Reb. de obligat. in sit. 2. p. lib. 3. qu. 6. n. 6. Barbosa 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. n. 43. Bonac. de matr. quest. 3. p. 5. n. 31. Contra Sanch. lib. 7. de matr. disp. 57. n. 9. Reginald. lib. 31. n. 152. & alios ab eisdem relatos. Rursum prædictus patrinus Confirmationis debet esse distinctus à patrinus baptismi, nisi necessitas urgeat ex cap. in catechismo de consecrat. dist. 4. & notauit Henricq. lib. 3. c. 3. n. 3. Barbosa 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. n. 51. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 7. Bonac. disp. 3. de Sacram. q. unica. pun. 4. in fine. Adde vna die neminem esse posse conuenienter patrinum, nisi duorum tantum, quia ita cauetur in Pontificali. At si vit probus sit, & maxime Ecclesiasticus, in quo nulla addit malitiæ presumptio, poterit eodem die plurium esse patrinus, sicut resoluuit Marc. Anton. Genouen. in man. pastor. cap. 54. n. 6. quem refert, & sequitur Barbosa 2. part. de potest. Episc. alleg. 30. n. 52.

3. Tertia antecedens ceremonia sunt plures orationes religiosissimæ, & sanctissimæ, quibus Confirmandus disponitur, & Confirmationis institutio, & effectus declaratur.

4. Quarta enumerari potest ieiunium, quod tam à suscipientibus Confirmationem, quam à Ministrantibus seruari debet ex cap. vt ieiuniet. vt Episcopi. de consecrat. dist. 5. Non quidem sub præcepto, sed sub consilio ob sacramenti reuerentiam, sicuti superius dictum est. Quare stante rationabili causa post prandium & ministrari, & suscipi Confirmatio potest, sicuti iam vnus obtinuit Suarez quest. 72. art. 12. disp. 37. sect. 2. vers. quarto. Egid. de Coninch. num. 114. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. vlt.

5. Ritus, & ceremoniæ Confirmationem comitantes sunt. Prima tempus, quod antiquitus erat sola vigilia resurrectionis, & Pentecostes, quia illis tantum temporibus extra necessitatem Confirmatio ministrabatur, quia iis tantum temporibus Baptismus ministrari poterat, cui Confirmatio necessario coniungebatur, vt constat ex primis decretis de consecrat. dist. 5. At hæc ceremonia consuetudine abrogata est. Tum quia baptismus quolibet anni tempore ministratur. Tum quia confirmatio separatim à baptismo conceditur, & notauit Suar. q. 72. art. 12. disp. 37. sect. 2. n. 1. An vero maritimo tempore, vel vespertino, item an in die festo, vel feriali ministranda sit Confirmatio? Dicendum est & maritimo, & vespertino tempore, & in die festo, & feriali ministrari posse, quia sic vnus obtinuit, vt pluribus firmat Barbosa 2. part. de potest. Episc. alleg. 30. n. 15.

6. Secunda ceremonia concomitans est locus. Hanc autem debere esse Ecclesiam sub graui culpa testantur communiter doctores, fauere vnus, & consuetudo. Et licet in Pontificali dictum sit, vt confirmatio ministraretur ante medium altaris, vel in alio decenti loco, inde inferri non potest extra Ecclesiam ministrari posse, sed in alio loco decenti Ecclesie, quamuis non sit ante medium altaris. Nihilominus tamen probabile est absque peccato Confirmationem ministrari posse in loco decenti extra Ecclesiam, sicuti licet in oratorio Episcopi. Sic docet Suar. disp. 37. sect. 2. n. 2. Henricq. lib. 3. cap. 6. §. 7. in fine. Bonac. disp. 3. q. unica. pun. 2. n. 14. Eman. Saâ verbo Confirmatio. n. 2. Barbosa 2. part. de potest. Episc. alleg. 30. n. 13. Neque enim credendum est consuetudinem confirmandi in Ecclesia cum tanto onere obligare, & reum lethalis culpæ Episcopum constituere alibi confirmantem, vt dixit Bonac. & Barbosa supra. aduertere debes tempore interdicti & in loco interdicto hoc sacramentum ministrari posse solemniter, publicè, & apertis ianuis ex textu in e. quoniam de sentent. excommunicat. in 6. & tradit Nauar. c. 27. n. 178. Conarru. cap. Alma. 2. p. §. 2. nu. 7. Henricq. lib. 3. c. 6. n. 7. & lib. 13. c. 4. n. 1. Barbosa plures referens 2. p. de potest. Episc. alleg. 31. n. 23. qui n. 25. id ipsum enset non improbabiler asserendum de christiatis confessione.

7. Tertia ceremonia sunt vestes sacrae, quibus Pontifex ornari debet, vt hoc sacramentum ministrat. Etiam pluvialis, mitra, stola, & baculo Pastoralis hoc sacramentum ministrandum esse respondit sacra Cardinalium congregatio apud Barbofam 2. part. de potest. Episc. alleg. 30. n. 11.

8. Ceremoniæ Confirmationem subsequentes sunt. Prima confirmati frötrem vitra linea ligari. Tum ne chisima de sinat, sed excisetur. Tum in significationem esse scilicet conferendam gratiam in Confirmatione susceptam. Hæc vitra tandiu sic retinenda est, quamdiu fuerit cuiusvis loci consuetudo. Alicubi tribus diebus, alibi septem iuxta antiquum morem retinetur. Pluribus tamen locis statim post peractam confirmationem in fronte baptismatis per ministros Ecclesie frons confirmati abluatur, & vitra deponitur, sicuti notatur Suar. disp. 37. sect. 2. n. 7. Egid. de Coninch. qu. 62. art. 12. n. 115. Henricq. lib. 3. c. 3. n. 1. Paul. Laymann. lib. 5. tract. 3. c. vlt. Eman. Saâ, verbo confirm. n. 17. Vitra deposita solet alicubi comburi, & in profuentem mitti; alibi lora asseruatur, vt in similem vltim deleruiat, vt refert Duran. in ration. diuin. lib. 6. c. 84. n. 4. Barb. alleg. 30. n. 25. Nunquam tamen ad profanos vnus (inquit Laymann. lib. 5. tract. 3. cap. vlt.) applicari debet, quia sacri christiatis contractu quodam modo sacra fuit.

9. Secunda ceremonia est leuis alapa inflicto in signum, quod confirmatus paratus esse debet ad iniurias constanter pro Christo sustinendas, & in memoriam, & recordationem suscepti sacramenti, ne illud audeat iterum suscipere, ommissionem autem huius ceremoniæ secluso scandalo non reputatur mortale, Suar. disp. 37. sect. 2. n. 8. Bonac. disp. 3. de sac. q. vnic. p. 4. n. 9. Valent. t. 4. disp. 5. q. 3. p. 3. Eman. Saâ, verbo Confirmatio. n. 10. Barb. alleg. 30. n. 27.

10. Tertia ceremonia enumeratur cereus accensus in signum quod semper viuam fidem conseruare debet confirmatus. Huius tamen ceremoniæ nec Pontificale Romanum, neque alij antiqui authores meminerunt, vt bene obseruauit Suar. dicta disp. 37. sect. 2. in fine. Est tamen consuetudine introducta, sed non sub graui præcepto vt testatur Eman. Saâ, verbo Confirmatio. n. 10.

11. Quarta sunt plures orationes, quibus confirmandus admonetur obligationis susceptæ constanter pro conseruanda fide, & charitate pugnandi.

12. Quinta, admonetur confirmati, ne ante vltimam benedictionem Episcopalem loco Confirmationis decedat. Sed hæc admonitio omitti debet numerofo populo ad confirmationem confluentes, quia eo casu difficillimè esset obligare omnes, vt in Ecclesia vsque ad finem confirmationem percurrerent, & in sacramenti irreuerentiam cederet ob strepitum concurrenti tantu populo necessario prouocurum: potius enim expedit, vt alii succedant, & locum prætent. Sic enim decenarius & quietius Confirmationis sacramentum ministrabitur, & notauit Paul. Laymann. lib. 3. sum. tract. 3. cap. vlt. in fine.